ANUL II. — No. 7 1 FEBRUARIE 1926

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Despre Francmasonerie[1])

Domnilor, cel dintâi cuvânt ce am onoarea să rostesc înaintea Domiilor-Voastre, este spre a mulțumi studențimii someșene pentru cinstea deosebită ce mi-a făcut chemându-mă la această serbare. Aruncându-mi privirea în sală unde văd elita intelectualității românești din Dej și împrejurimi și atâta tinerețe dornică de petrecere, constat cu satisfacție că organizatorii acestei serate dansante au procedat așa cum spunea acum două mii de ani un vestit poet al nobilului neam din care ne tragem. Horațiu a scris versul rămas celebru: *ille tullit punctum qui miscuit utile dulci:* acela ajunge la țintă, care unește ce este plăcut cu ceia ce este folositor. Plăcerea este balul de astă seară; Utilul este faptul de a se fi întrunit la olaltă atâția exponenți ai sufletului românesc contribuind prin aceasta la cultivarea simțului de *solidaritate națională*, care ne este absolut necesară spre a birui toate greutățile ce stau în calea consolidării României întregite.

Greutățile cari pun cele mai mari piedici nu sunt de ordin material, acestea se pot înlătura prin muncă ordonată și stăruitoare, ci sunt acelea cari provin dintr'o criză de mentalitate, dintr'o concepție rătăcită, în contradicție și cu liniștita propășire a Statului și cu interesele permanente ale neamului românesc. Declar dela început că nu mă voiu ocupa cu felul schimbat în rău de a vedea și simți ce s'a întrodus printre noi prin efectul sguduirii provocată de războiul mondial.

Mă gândesc numai la munca ascunsă de pervertire a mentalității noastre politice și creștine începută de aproape două secole și urmărită cu o perseverență diabolică de către secta *Francmasonică*. Voiu incerca să vă dau o sumară informație despre înfățișarea Francmasoneriei și să vă desvălui sufletul ei *nemărturisit*.

Nu voiu face nici **istoria** acestei organizații, nu voiu descrie nici *formele* și **ritualul** cerut spre a deveni membru; nu voiu arăta cu date și cifre nici ramificațiile în care francmasonii au prins toate națiunile ca într'o plasă inextricabilă. Asupra acestei chestiuni s'au scris biblioteci întregi. Nu detaliile ne interesază aici ci instituțiunea în bloc și programul ei de acțiune.

Organizația fancmasonică este *secretă*. Ceia ce este secret este suspect, dă de bănuit, înseamnă că ascunde ceva ce nu este prudent a fi scos la lumina zilei. La Francmasoni totul este învăluit într'un inpenetrabil mister, nu numai față de neofitul care încearcă a pune piciorul pe cea de întâi treaptă a „Templului“ dar și față de membrii vechi ajunși la grade superioare în ierarhia masonică ce se compune din 33 de grade. Francmasonul Dufresne spunea la 1840: *„Durată existenței noastre masonice depinde de păstrarea viguroasă a secretelor noastre“*[1]).

Ceia ce leagă între ei pe toți membrii acestei organizații secrete este *interesul* și *jurământul înfricoșat* depus la intrare și mai ales cu prilejul pătrunderii în diferitele grade.

Interesul masonilor rezultă din faptul, că membrii cei puternici ajută pe cei slabi, pe cei nevoiași, pe arivişti, ajută pe fiecare după trebuința și aspirațiile lui spre a-l lega mai strâns, prin recunoștință, față de organizație; și astfel se desvoltă între membri o solidaritate pe cât de puternică pe atât de ocultă și lipsită de orice scrupule.

Al doilea element de cimentare a puterii masonice este *jurământul*, însoțit de sancțiuni înfiorătoar, la cari promite neofitul că se va supune fără murmur dacă va divulga ceva din secretele ce i s'au încredințat. Este știut că pedeapsa masonică se aplică în mod implacabil, chiar dacă nu se execută așa cum se prevede în formula jurământului, ea vine cu siguranță față de membrul considerat ca trădător, vine aducând moartea în împrejurări misterioase, pricinuită de o mână invizibilă, pe care mai nici odată nu o descoperă poliția.

Iată formula jurământul cerut la admiterea în gradul de Ucenic și Tovareș la societatea zisă „Italia tânără“:

„Jur înaintea arhitectului suprem al tuturor lumilor de a nu destăinui niciodată secretele, semnele, atingerile, cuvintele, doctrinele și uzurile Francmasoneriei, și de a păstra asupru acestora o tăcere eternă. Promit și jur lui Dumnezeu de a nu trăda nimic nici prin condeiu, nici prin semne, nici prin vorbe, nici prin gesturi, de a nu face să se scrie, să se litografieze, să se graveze, să se imprime ceva; de a nu publica vre-odată ceia ce mi s'a încredințat până în acest moment și ceia ce mi se va mai încredința în viitor. Mă oblig și mă supun la următoarea pedeapsă dacă îmi calc cuvântul:

Să mi se ardă buzele cu un fier roșu, să mi se taie mâna, să mi se smulgă limba din gură, să mi se reteze gâtul, cadavrul meu să fie spânzurat în lojă în timpul când se lucrează la admiterea unui nou frate spre a servi de batjocură a infidelității mele și drept spaimă pentru alții, în urmă să fie ars iar cenușa să fie aruncată în vânt, ca să nu mai rămână nici o urmă despre amintirea trădării mele“.

Caracteristic și profund suspect este faptul că membrii unui grad nu știu de existența Francmasonilor din alt grad, că fiecare grad are programul lui de acțiune, iluminat de teorii, pe care gradul inferior nu este îngăduit a le cunoaște. Când Francmasonul a ajuns sus de tot în gradul 33, numai atunci pentru ochii lui se ridică vălurile cari despart treptele inferioare și din vârful piramidei masonice poată vedea în jos fără ca el să poate fi văzut de

[1]) Conferință ținută la Dej în ziua de 26 Decembre 1925.

[1]) Cf. Mgr. Turinaz, Episcop de Nancy, Le grand peril de notre tompo ou la Francmaçonnerie. Ed. II pag 28.

jos. Aşa dar adevăraţii conducători masonici sunt totdeauna invizibili.

Compunându-se din toate elementele lipsite de scrupule, egoiste până la ferocitate, ariviste şi vanitoase, Francmasoneria îşi întreţine agenţii ei în toate stratele societăţii dela ultimul lucrător de fabrică până la savantul cu renume mondial şi până la capetele încoronate. Iată cum îşi mărturiseşte singură uriaşa ei putere, pretutindeni nefastă: *„Organism viu, cu proporţii gigantice, care strânge întreaga societate într'o imensă plasă din care fiecare ochiu de plasă este un om, ordinul nostru îşi păstrează atotputernicia şi se menţine într'o formidabilă unitate graţie disciplinei noastre, mulţumită obligaţiei de a ţine totul în secret şi mulţumită jurămintelor noastre francmasonice"* (Vezi instrucţia dată lui Garibaldi).

Conducerea invizibilă urmează două tactice spre a domina: faţă de membrii se păstrează o impenetrabilă taină; faţă de lumea din afară se cultivă o desăvârşită *hipocrizie*, în ce priveşte adevăratele scopuri francmasonice. Ceia ce se spune naivilor spre a intra în organizaţia împărţită în loji, purtând cele mai frumoase şi promiţătoare nume imaginabile, este diametral opus gândurilor ascunse ale instituţiei. Se vorbeşte de iubirea fără limite şi fără condiţii faţă de aproape, despre cel mai înalt sentiment al carităţii şi umanităţii, despre înfrăţirea universală deducând de aici concluzia că Francmasoneria întrupează cu desăvârşire spiritul de binefacere. Se vorbeşte naivului despre patrie, despre democraţie, de fericirea generală a omenirii, despre deliciile liberii cugetări în materie de credinţă religioasă, de zările aurii ale progresului social în care toată lumea va trăi ca fraţi sub regimul repartizării egalitare a tuturor bunurilor pământeşti. Cu asemenea idealuri se încălzeşte sufletul neofitului, care crede că în atari formule vagi şi cu meşteşug ticluite şi-a găsit în fine mulţumirea sufletului său dornic de mai bine. Cu cât mulţimea credulilor se împuţinează ridicându-se dintre ea membrii în gradele mai înalte, cu atât promisiunile de fericire socială se precisează puţin câte puţin în programe cu caracter social şi politic. Dar nici odată adevărata ţintă nu este complet destăinuită.

Dar poate, Domnilor şi Doamnelor, că această apreciere vi se pare prea aspră, ca pornind din partea unui luptător ce ar fi bănuit că exagerează. Vă rog să ascultaţi cum desvălue capul bisericii catolice, dela înălţimea senină a poziţiei lui, dedesubturile activităţii sectei francmasonice, caracterul criminal al sancţiunilor ce aplică, şi primejdia ce înseamnă pentru societatea creştină. In adevăr, iată ce scria Papa Leon XIII în enciclica intitulată *„Humanum genus"* despre Francmasoni. (cf. Leó Taxil, Les assassinates maçonniques).

„Sub aparenţe mincinoase şi făcând din practica disimulării (ascunderii) *o regulă constantă de conduită, că altă dată Manicheenii, Francmasonii nu cruţă nici o sforţare spre a se ascunde şi a nu avea alţi martori de cât pe complicii lor.*

„Interesul lor cel mare fiind de a nu părea ceiace sunt, ei se prefac că sunt amici ai literilor sau filosofi întruniţi spre a cultiva ştiinţa. Ei nu vorbesc decât de râvna lor pentru progresul civilizaţiei, iubirea lor pentru poporul sărac. Dacă ar fi să-i credem, singura lor ţintă este de a îmbunătăţi soarta mulţimii şi de a întinde foloasele societăţii civile asupra unui număr cât mai mare de oameni. Dar, presupunând că aceste intenţiuni ar fi sincere, ele sunt departe de a coprinde toate planurile lor. In adevăr, aceia cari sunt afiliaţi la secta francmasonă trebue să promită că se supun orbeşte şi fără discuţiune la ordinele şefilor, trebue să promită de a fi totdeauna gata, la cea mai mică notificare, la cel mai uşor semn de a executa poruncile date, consimţind de mai înainte, în caz contrar, a se supune tratamentului celui mai aspru şi chiar morţii. **De fapt, nu este o raritate ca pedeapsa cu moarte să se aplice acelora dintre membri, cari au fost dovediţi fie de a fi destăinuit disciplina secretă a societăţii, fie de a se fi împotrivit ordinelor şefilor;** *şi aceasta se practică cu atâta abilitate încât, de cele mai multe ori, executorul acestor sentinţe de moarte scapă de urmărirea justiţiei.*

„A trăi în ascuns şi a voi să fi învăluit în întuneric; a lega de tine prin legăturile cele mai strânse nişte oameni cărora nu le aduci la cunoştinţă dela început la ce se obligă, reducându i astfel la starea de sclavi; a întrebuinţa la tot felul de atentate aceste instrumente supuse unei voinţi streine; a arma, pentru omor, braţe cu ajutorul cărora se asigură nepedepsirea crimei; acestea toate sunt practice monstruase, condamnate de natură însăşi.

„Raţiunea şi adevărul ajung deci spre a proba că Francmasoneria este în opoziţie făţişă cu justiţia şi cu morala".

Aşa judecă Papa Leon XIII Francmasoneria! Constatările până aici stabilite se bazează pe studii pornite din afară, de către spirite luminate şi dornice de ordine, cari văd în Francmasonerie un pericol social, aşa cum s'a manifestat însăşi biserica din Apus prin cei mai autorizaţi reprezentanţi. In expunerea de mai jos vom destăinui nu ceia ce au descoperit alţii în organizaţia ocultă şi adânc subversivă a masonilor; ci ceia ce şi-au mărturisit între ei câţiva conducători, crezând că nici odată profesiunea de credinţă nu va ajunge la lumina zilei.

Este vorba de un document care coprinde instrucţiile date lui Garibaldi în anul 1860 cu ocazia ridicării lui la cel mai înalt grad în ierarhia masonică. Preţiosul act a fost destăinuit de *Paul Ros n*, fost francmason, ajuns până la cea mai înaltă demnitate, la gradul 33, şi totuşi înţelegând perfidia şi pericolul ameninţător al sectei din care făcuse parte, dintr'un scrupul de conştiinţă, s'a hotărât să spună adevărul în vestita lui carte intitulată *„L'Ennemie sociale"* pentru care Papa Leon XIII i-a mulţumit în deosebi prin breva pontificală din 7 Iulie 1890.

In acelaşi timp când s'a acordat lui Garibaldi gradul cel mai înalt, Francmasoneria a ridicat la supremul rang şi pe prinţul de Galles moştenitorul la tronul Angliei. Paul Rosen pune într'o paralelă interesantă instrucţiile date prinţului de sânge şi acelea adresate cetăţeanului Garibaldi. Cititorul, făcând comparaţia între cele două texte, va descoperi uşor hipocrizia masonică. Prinţului de Galles, care nu putea fi om de acţiune personală, prin dreptul său hereditar la tron în actualele îngrădiri constituţionale, îi formulează instrucţiile într'un mod atât de general, de candid şi de umanitar, încât s'ar părea că i se recomandă cea mai sublimă dintre doctrine.

Lui Garibaldi, om de acţiune dovedită strălucit în frământările sângeroase din care s'a plămădit unitatea Italiei, acestui erou naţional capabil de fapte îndrăsneţe, adorat de poporul său şi posedând o imensă influenţă în patria lui liberată, direcţia *ocultă* a organizaţiei francmasone îi trimete instrucţii clare, precise, desvăluind satanica intenţie şi ţinta distrugerii politice şi sociale

către care tinde Francmasoneria scelerată.

Aşa dar, instrucţiile variează nu numai de la grad la grad, dar şi dela om la om înlăuntrul aceluiaşi grad. Atare precauţiune pune într'o lumină mai suspectă sufletul încărcat de păcate al organizaţiei.

Din acel preţios document vom reproduce fragmentele din cari rezulta, fără putinţa de contestare:

cum secta francmasonică se caracterizează singură;

cum îşi mărturiseşte faţă de Garibaldi *adevărata ţintă;*

cum îşi *destăinuieşte doctrina nefalsificată;*

şi cum îşi recrutează *instrumentele,* pe cari le strecoară în sferele de conducere, spre a spiona, spre a influenţa şi la nevoie spre a teroriza guvernele, impunându-şi voinţa ei revoluţionară în conducerea popoarelor.

Iată cum se caracterizează Francmasoneria pe ea însăşi:

„Francmasoneria nefiind altceva decât Revoluţia în acţiune, nefiind altceva decât o conspiraţie permanentă contra despotismului politic şi religios, aceasta Francmasonerie nu s'a împodobit ea însăşi cu decorurile ridicole, prin care prinţii şi preoţii joacă în Stat roluri, pe cari ei le-au uzurpat şi le-au furat".

In aceasta autocaracterizare se descoperă ţinta atacului, şi anume: reprezentanţii supremi ai autorităţii civile şi religioase din orice Stat.

Ascultaţi mai departe instrucţiile, în aceeaş ordine de idei:

„Dupăce am deşteptat astfel la fraţii noştri ideia luptei până la capăt ce vor susţine **contra preoţimei,** *noi le procurăm armele, învăţând pe* **Secretarii intimi** *(un grad), că (curiositatea), că spionajul duşmanului este o virtute laudabilă; învăţând pe* **Staroste şi Judecător** *(alt grad). că dreptul natural ne sprijineşte în această luptă; explicând* **Intendenţilor Construcţiunilor** *(alt grad), că în baza acestui drept natural, toate mijloacele potrivite spre a triumfa, sunt* **în esenţa lor** *şi pe de-a întregul în conformitate cu virtutea: şi* **mai cu seamă (este conformă cu virtutea) suprimarea celor inutili,** *care faptă este încredinţată* **Aleşilor celor nouă (9)** (alt grad").

Altă destăinuire:

„Prinţii noştri ai tabernacolului *(alt grad) proclamă dreptul societăţii de a se desface de instituţiile politice şi religioase, care sunt contrare spiritului nostru; şerpilor despotismului civil, religios, militar, economic* **Cavalerii noştri ai Şarpelui** *le vor tăia capetele pentru a asigura distrugerea lor".* Observaţi, vă rog, aplicarea acestei doctrine în Rusia bolşevică! Toţi oamenii de seamă au pierit, cari n'au putut fugi!

Din cele mai sus desvăluite se desprind clar şi ţinta şi metoda de urmat spre a ajunge ţinta. Acum să fixăm doctrina masonică, în virtutea căreia se împing membrii ei la acţiunea menită să-şi ajungă scopul suprem de dominaţiune universală.

Spre a atrage o cât mai numeroasă gloată de adepţi, Francmasonii au îmbrăţişat acele trei cuvinte magice, pe cari tot ei, iluminaţii din secolul al XVIII, le-au aruncat în vâltoarea Revoluţiei franceze, au adoptat formula ameţitoare: *libertate, egalitate, fraternitate,* în numele căreia s'au deşteptat atâtea speranţe, s'au îngrămădit atâtea decepţii şi s'a vărsat atâta sânge nevinovat. Iată cum căpeteniile supreme ale Francmasoneriei între ei — nu pentru vulgul aderent ţinut în ignoranţă şi minciună — înţeleg aceste noţiuni, aşa cum le-au comunicat coprinsul şi lui Garibaldi, când l'au întrodus în secretul lor.

1. **Libertatea,** *armă atotputernică, cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă: independenţa fără margini şi restricţii, sustrasă dela orice fel de autoritate;*

(înseamnă) *independenţa spiritului, care nu poate fi stânjenită prin nici o revelaţie, nu poate fi limitată prin o dogmă;*

(înseamnă) *independenţa voinţii, care nu se supune la nici o putere, care nu recunoaşte nici Rege nici Papă, nici Dumnezeu".* *Aşa dar, se recomandă făţiş dar numai celor adânc şi tainic iniţiaţi, teoria completei anarhii politice şi morale.*

Concluzia acestei teorii este formulată precum urmează:

„Prin ajutorul libertăţii (astfel interpretată), ca pârghie şi prin pasiunile omeneşti ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru totdeauna pe Regi şi pe Preoţi, aceşti inamici neînduplecaţi ai neamului omenesc, mai funeşti pentru omenire de cât tigrii pentru celelalte animale".

2. Trecem la noţiunea de egalitate. *„Egalitate, instrumentul atotputernic, cu care noi am transformat lumea, înseamnă: egalizarea proprietăţilor, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetăţean al unei singure şi aceleaşi lumi, ca copil al unei singure. şi aceleiaşi mame sunt mai vechi şi mai sacre decât toate contractele şi tot dreptul nescris şi prin urmare aceste drepturi trebuesc restabilite, pe când contractele trebuesc rupte şi dreptul nescris trebue desfiinţat".* Observaţi, Dlor cum prin vorbe meşteşugite se strecoară în suflete idealul comunismului şi al cosmopolitismului, cu distrugerea totală a ordinei de drept!

3. Ce este fraternitatea după concepţia masonică? Definiţia este şi mai interesantă, punând în adevărata lumină toată primejdia ce rezultă pentru fiecare Stat din funcţionarea Francmasoneriei pe teritorul său. Ascultaţi vă rog: **„Fraternitate,** *făgăduinţa atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă:*

a) *Frăţia în francmasonerie, pentru a constitui un* **Stat în Stat,** *cu mijloace şi cu o funcţiune independente de Stat şi necunoscute Statului;*

b) înseamnă *frăţia în francmasonerie, pentru a constitui un* **Stat deasupra Statului,** *cu o unitate, un cosmopolism, cu o universalitate care, fac francmasoneria să fie superioară Statului şi să-l conducă.*

c) (înseamnă) *frăţia în francmasonerie, pentru a constitui* **un Stat în contra Statului,** *atâta vreme cât vor exista armate permanente (cari sunt) instrumente de apăsare, principii de parazitism, piedică a oricărei înfrăţiri.*

Prin ajutorul Fraternităţii, ca pârghie, şi prin urile omeneşti ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna parazitismul şi represiunea armată, această ciumă nepotolită, aceasta groază sălbatică neamului omenesc. Iată, Dlor, cum văd Francmasonii armata! pentru că ea apără existenţa Statului.

După aceste instrucţiuni, ascultaţi vă rog, părţile cele mai revelatoare ale misterului masonic coprinse în următoarele rânduri din jurământul obligatoriu la promovarea în gradul XXXIII.

„Frate, iată sfârşitul instrucţiunii „ca şef al Francmasoneriei. Rosteşte „acum împreună cu noi jurământul „suprem: Jur de a nu vedea altă „patrie decât patria universală.

„Jur de a combate fără cruţare totdeauna şi pretutindeni hotarele naţiunilor, hotarele moşiilor, ale caselor şi atelierelor, precum şi graniţele familiilor" Tocmai ca în Rusia sovietică! Cel mai desăvârşit cosmopolitism şi comunism!

„Jur de a pune la contribuţie întreaga mea existenţă la triumful fără capăt al progresului şi al unităţii

universale și declar că profesez negațiunea lui Dumnezeu și a sufletului". Așa dar cel mai desăvârșit ateism și materialism!

In fine, iată și invitația făcută noului inițiat ca concluzie a jurământului:

„*Și acum frate, dupăce Națiunea, Religia și Familia au dispărut pentru totdeauna pentru tine în imensitatea operei Francmasoneriei, vino în brațele noastre, prea Puternice prea Ilustre și prea Scump frate, să împărți cu noi autoritatea fără margini și puterea fără îngrădire pe care o exercităm asupra umanității*".

Cunoscurăm doctrina și ținta din mărturisiri atât de categorice, încât nu mai este nevoie de nici un comentar; se impune ca ori-ce bun Român să mediteze serios asupra celor destăinuite, spre a înțelege pe ce vulcan e așezată societatea creștină cu organizația ei socială având în frunte instituția monarhică.

Rămâne să facem cunoscut care este calitatea morală a oamenilor, de care se servește Francmasoneria întru atingerea scopurilor ei. Inainte de a-i prezinta pe categorii, așa cum sunt clasați în instrucțiile date lui Garibaldi, amintim că se recomandă acestui mare Italian, ridicat la al XXXIII grad, să se „*devoteze a pune la cale promovarea fraților masonici în guvernele Statelor*". Acesta este sistemul de a ajunge discret dar eficace la conducerea politică.

Acum să ascultăm sfaturile date în ce privește recrutarea membrilor.

„*Tu te vei sili să atragi în aceste Ateliere (alt grad) cel mai mare număr de elemente dușmănoase Catolicismului, dușmănoase ideilor și instituțiilor creștine, pe toți revoltații contra Bisericii creștine, care este vrăjmașa noastră, pe toți necredincioșii de orice fel*". Altă categorie de adepți:

„*Tu te vei sili să faci loc printre frații simbolici tuturor ambițiilor cari voesc să ajungă la onoruri și putere, tuturor declasaților și secăturilor, cari sunt în căutarea unei poziții sociale, oamenilor de petreceri, bonvivanților lacomi de plăceri materiale, negustorilor și industriașilor aprigi de câștig, literaților și savanților setoși de reclamă*". Altă categorie de adepți internaționali:

„*Tu te vei sili să îngrămădești în grupul Simbolismului oameni inteligenți și influenți din toate țările; studiază-i, ghicește le tendințele și înclinările. Cu acești oameni aleși, instrumente desăvârșite ale sacrosanctelor noastre revendicări, tu vei avea să formezi Atelierele înaltelor grade*".

Domnilor, mai rămâne de lămurit o singură chestiune: cine conduce Francmasoneria și cui profită; răspund: *Jidanii* o conduc și *Jidanilor* le profită.

Actualmente ei sunt stăpânii absoluți ai întregii organizații. Aparențele nu trebue să înșele: dacă sunt și creștini amestecați, aceștia sunt oile mânate din urmă, dar păstorul nevăzut este Semitul modern.

Spre a dovedi adevărul din afirmația făcută se pot aduce mai multe feluri de argumente, înlăturând orice îndoială și orice putință de replică.

O serie de argumente rezultă din constatarea, că cea mai înaltă țintă mărturisită, luată ca simbol, este **construirea Templului** din Ierusalim, înțelegând prin aceasta templul fericirii universale, dar amintindu-se totuși Ierusalimul astăzi ajuns un centru politic; rezultă din constatarea, că toate semnele, emblemele, numele celor mai multe dintre grade sunt sau curat jidovești sau trezesc aspirațiuni și doruri depărtate către acel Orient, leagăn al Jidovimii; precum același Orient deștepta și în sufletul Semitului, ajuns conte de Beaconsfield și Prim-Ministru al Marei Britanii, o tainică nostalgie către țara străbunilor lui. Iată ce scrie în această ordine de idei *Monseniorul Meurin* despre acei creștini naivi și creduli cari se iudaizează prin faptul că intra în lojile masonice:

(La Francmasonerie Synagogue de Satan. Paris 1893 pag. 335): „*Francmasonii să nu-și facă iluzii: ei sunt în Francmasonerie iudaizați, renăscuți ca Jidani adoptivi, făcuți sclavi ai Jidanilor, scăunelul poporului ales; ei au încheiat o alianță* **(Berith)** *cu Jidanii, o întăresc printr'un jurământ* **(Neder)** *și o așteaptă o răsplată* **(Schelemoth)**, *un bun material dacă sunt credincioși, o pedeapsă dacă sunt infideli.*

Să luăm aminte că la recepțiunea unui candidat, numai 12 frați sunt de față, simbolizând, după interpretarea iudaică cei 12 fiii ai lui Iacob".

A doua serie de argumente rezultă chiar din mărturisirile francmasonilor creștini, cari dezamăgiți și deșteptați la lumina sinistră a doctrinei și practicei masonice, au mai păstrat energie morală spre a denunța pe foștii lor tovarăși. Iată ce desvăluia un francmason italian, care ocupase un grad înalt în ierarhia masonică:

„*Am părăsit definitiv loja mea și ordinul francmasonic, pentrucă am dobândit convingerea că noi nu eram decât instrumentul Jidanilor, cari ne împingeau la distrugerea totală a creștinismului. Către această țintă este mânată de Jidanii, cari conduc totul, mulțimea adepților cari nu văd lucru mare*" [1])

O altă destăinuire prețioasă, privitoare la compunerea și mai ales conducerea semită a lojelor, este aceia cuprinsă în *Histoire politique* a lui Blaeter, scrisă în 1862, unde un Francmason, în fine desmeticit, face următoarele declarațiuni [2]):

„*Puterea pe care Iuda a dobândit-o prin mijlocul Francmasoneriei a ajuns acum la apogeu. Această putere este actualmente tot așa de temut pentru tron ca și pentru altar. Deși excluși din unele loji Jidanii se află în toate lojile lumei*

La Londra sunt două loji jidovești cari reunesc în mâinile lor toate elementele revoluționare, cari există în lojile creștine.

„*Iuda constitue capul tuturor lojilor, iar creștinii nu sunt decât păpuși oarbe puse în mișcare de Iuda și cari cea mai mare parte a timpului nu bănuesc nimic despre aceasta.*

O lojă dirigiuitoare, compusă în întregime din Jidani, există de asemenea la Roma. Ea este de asemenea unul din tribunalele supreme ale revoluției și guvernează celelalte loji prin intermediul unor persoane necunoscute.

La Lipsca, loja jidovească secretă funcționează în permanență în timpul târgului (ce se ține în acest oraș), *dar nici un creștin nu pătrunde în această lojă. Fie ca cei mari (ca guvernanții) să înțeleagă că lojile francmasonice nu lucrează decât a semăna revoluția în interesul iudaismului*".

In ce privește hipocrizia acțiunii masonice și purtarea adevăraților conducători ai ordinului secret față de membrii creștini, cari văd numai formele exterioare și ascultă declamațiuni vagi asupra principiilor de umanitate, pe când fondul, cu planul revoluționar este în realitate cu totul altul; în ce privește această politică nepătrunsă de creștin, ascultați, vă rog următoarea mărturisire prețioasă din *Protocoalele Înțelepților Sionului* (cap. XI ed. Lambelin pag. 71):

„*Pentru ce oare vom fi inventat noi și vom fi inspirat creștinilor toată această politică, fără a le da mijloacele de a o pătrunde; pentru ce oare, dacă nu pentru a atinge în mod tainic ceiace rasa noastră risipită nu putea atinge în mod direct? Această*

---

[1]) Delassus, L'Americanisme et la conspiration antrihrétienne. La question Jiure. Notes et documentes. Paris 1899 pag 20

[2]) reproduse de Vial, Le Juif sectaire, Paris 1899 pag. 194—97.

consideraţie a servit de bază organizaţiei noastre a Francmasoneriei secrete, care nu este cunoscută, şi ale cărei planuri nici nu le bănuesc brutele de creştini, atraşi de noi în armata vizibilă a lojelor, pentru a le întoarce privirile dela fraţii lor".

In această spovedanie semită, autorul vorbeşte de lojile unde figurează şi creştini; există însă loji unde creştinii sunt cu desăvârşire excluşi. Astfel s'a înfiinţat la New-York în anul 1843 ordinul masonic, cu numele jidovesc *„B'nei B'rith"*, cu un caracter internaţional, ca tot ce este jidovesc, având actualmente peste un milion de membri şi dispunând, după ultima dare de seamă din 1921, **de 426 loji,** risipite pe toată suprafaţa pământului. Ordinul acesta, exclusiv jidovesc, a împărţit lumea în 11 districte. Ca să înţelegeţi ce putere de fapt exercită acest ordin în politica externă, vă comunic faptul că un membru din comitetul executiv, Jidanul Morgentau a fost ambasador al Statelor-Unite în Turcia, că a fost destinat ca ambasador al Statelor-Unite în Mexic, că a fost ales de Wilson ca intermediar în înţelegerile dintre Turci şi Armeni şi că a fost însărcinat de aceleaşi Wilson, complet jidovit, să facă o anchetă asupra pretinselor pogromuri ce s'ar fi săvârşit, numai prin legendă, în Polonia contra Jidanilor [1]).

Cum ordinul B'nei B'rith este internaţional şi sub masca ideilor umanitare, promovează interesele exclusiv jidoveşti prin orice mijloace fără nici un scrupul, era firesc ca în România, unde Jidanii se străduesc a face adevărata lor Palestină, să aibă sediul unul din cele **11 districte** ale organizaţiei B'nei B'rith. In ţara noastră funcţionează cu acest nume din anul 1889, după ce s'a contopit cu loja masonică de dată mai veche, numită *„Infrăţirea Sionului"* întemeiată la 1872. In fruntea Francmasoneriei iudaice din ţară se află un comitet numit *Sanhedrin*. Termenul este caracteristic pentrucă desvălue completa identificare între noţiunea de consiliul general de guvernământ, exprimat prin cuvântul „Sanhedrin", şi între Francmasoneria exclusiv jidovească din ţara noastră. In adevăr, după declaraţia Jidanului Schweig, care a scris la 1917 *„Indicatorul instituţiilor şi organizaţilor evreeşti din România"* lucrare pe care autorul o dedică „ca un cuvenit omagiu" „Lojei I. O. B'nei B'rith" „căreia îşi datorează apariţia" în această cărticică autorul scrie textual la pagina 8: *„Toate lojile din ţară sunt supuse jurisdicţiunii acestui comitet"*, cine sunt membri? Citez mai departe: „Sanhedrinul actual (la 1917) este alcătuit astfel: Dr. Adolf Stern preşedinte; Dr. M. Beck, vicepreşedinte; Dr. H. Erdreich mentor; Iosef Sterian, secretar; B. Bercovici, casier; Dr. I. Niemirower, B. Brănişteanu şi Leo Gheller consilieri; D. M. Bucov secretar-ajutor".

Iată, Domnii mei, adevărata situaţie: lojile masonice ori sunt exclusiv jidoveşti; ori dacă sunt împănate şi cu creştini, sunt conduse de fapt tot de Jidani. Această politică o mărturisesc singuri în următorul fragment din Protocolul XV:

„Până să ne ridicăm la putere noi vom creia şi înmulţi lojile masonice în toate ţările din lume; noi vom atrage în ele pe toţi aceia cari sunt sau ne pot fi agenţi eminenţi. Aceste loji vor forma principalul birou al informaţiilor noastre şi mijlocul cel mai influent al activităţii noastre. Noi vom centraliza toate aceste loji într'o administraţie, cunoscută numai de noi singuri, care va fi compusă din Inţelepţii noştrii". „Noi vom forma în acele loji sâmburele tuturor elementelor revoluţionare şi democrate. Ele se vor alcătui din indivizi din toate stratele societăţii. Proectele politice cele mai secr te ne vor fi cunoscute şi vor ajunge în stăpânirea noastră din ziua apariţiei lor. Printre membrii acestor loji vor fi aproape toţi agenţii poliţiei naţionale, pentrucă serviciul lor ne este indispensabil, ştiind că poliţia nu numai că poate lua măsuri contra celor recalcitranţi, dar poate acoperi actele noastre, poate să creeze pretexte de nemulţumiri etc. Aceia cari intră în societăţi secrete sunt de obiceiu nişte ambiţioşi, nişte aventurieri, în general oameni uşuratici, cu cari nu ne va fi greu să ne înţelegem spre a ne ajunge scopurile noastre" [1])

Cum Jidanii contestă autenticitatea „Protocoalelor", după ce prin sforţări gigantice n'au isbutit să împiedice apariţia lor, reproducem pentru cei ce se mai clatină în îndoială şi pentru detractorii semiţi următoaroa mărturisire a rabinului Isak Wise, făcută în „Israelite of America" din 3 August 1855, cu privire la conţinutul jidovesc al Francmasoneriei:

„Francmasoneria este o instituţie jidovească, a cărei istorie, grade, funcţiuni, cuvinte de ordine şi declaraţiuni sunt dela început până la sfârşit jidoveşti". (Cf. revista *Hammer* din 1 Martie 1924 pag. 86).

Trecem la a treia serie de argumente cari rezultă din elocuinţa convingătoare a faptelor. Este un fapt istoriceşte stabilit, că formula ademenitoare *„libertate egalitate, fraternitate"* a fost plăsmuite în lojele masonice spre a fi aruncată în mulţimea răsvrătită la momentul oportun, aşa cum s'a întâmplat când a isbucnit revoluţia franceză din 1789, pregătită în taină de Jidani. Chiar autorul *„Protocoalele Inţelepţilor Sionului"* recunoaşte acest adevăr, pe care îl reaminteşte în următorii termeni auditorurului său (Cap. III pag. 27 ed. Lambelin):

„Aduceţi-vă aminte de revoluţia franceză pe care noi am numit'o „cea mare"; secretele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute, căci ea a fost în întregime opera mânilor noastre".

Atunci s'a dat drept cuvânt de ordine acea instrucţie, de o ferocitate canibalică, elaborată în atelierele masonice şi exprimând exact ţinta luptei revoluţionare; atunci a răsunat lozinca: *Avec les boyaux du derniers des prêtres étranglons le dernier des rois!"* (Cu maţele ultimului popă să strangulăm pe ultimul dintre regi).

Marea revoluţie franceză a profitat aşa de mult Jidanilor, încât consângeanul lor Cahen scriea în *Archives israélites* (Tom. VIII pag. 801 din 1847): *„Mesia a sosit pentru noi în ziua de 28 Februarie 1790"* când s'au recunoscut drepturile omului şi implicit drepturi cetăţeneşti şi Evreilor în Franţa. In adevăr, prin această dobândire a cetăţeniei franceze Jidanul a dobândit folosul de a se bucura de *două naţionalităţi*: I. aceia de împrumut prin care se nivelează toate deosebirile ce existase mai înainte, dând putinţă Semitului devenit francez să se ridice în fruntea societăţii franceze cum constatăm astăzi; şi II. naţionalitatea străveche jidovească de care nu se desparte şi care îi permite de a se înţelege cu consângeanul de pretutindeni de pe glob făurind un plan de acţiune universală care să le asigure dominaţia lumii tuturor preoţilor şi monarhilor din lume.

Nu este aici locul de a demonstra că în toate revoluţiile secolului trecut a fost amestecată, ca agent determinant şi executor mâna oculta a Francmasoneriei. Astăzi rămâne un fapt istoriceşte stabilit că asasinarea lui Ludovic al XVI a fost hotărâtă, cu

[1]) Asupra acestor date cf. A. Netschwolodow, Nicolas II et les Juifs Paris 1924 pag. 126.

[1]) Cf. Ediţia Roger Lambelin din 1921 pag. 94—95.

6 ani înainte într'o adunare de francmasoni, ţinută la Francfurt am Mein la 1786;[1]) rămâne un fapt stabilit că revoluţia franceză dela 1848 a fost condusă din lojile masonice, după cum a declarat însuşi Lamartine, şeful guvernului provizoriu, în ziua de 10 Martie când a primit delegaţia supremului consiliu al ritului scoţian (francmasonic) ce se prezinta spre a felicita noul guvern asupra importantului eveniment politic. Iată ce declaraţie făcea Lamartine, aducând contribuţie preţioasă la cunoaşterea dedesuptului revoluţiei:

„Sunt convins că din fundul lojelor dvoastră au emanat mai întâi în umbră, apoi în penumbră şi în fine în plină lumină, sentimentete cari au făcut în sfârşit sublima explozie, ai cărei martori am fost la 1789, şi despre care poporul din Paris a dat acum câteva zile o a doua reprezentare, pe care sper să fie cea din urmă" [2]). Lamartine în buna lui credinţă de patriot francez şi adevărat creştin, s'a înşelat. Franţa avea să mai suporte şi alte machinaţiuni francmasonice în cursul secolului al XIX fie violente cu risipă de sânge şi bunuri, fie oculte dar tiranice şi deci cu atât mai periculoase, cari au făcut-o să devieze dela sănătoasa ei tradiţie de putere naţionalistă şi creştină. Criza politică în care se sbate astăzi, dovedeşte exactitatea acestei constatări.

Ceea ce s'a petrecut în istorio internă a Franţei din secolul trecut, se verifică şi la alte naţiuni din Apus. Un Francmason berlinez, observând machinaţiunile revoluţionare ale Semiţilor conducători de loji, spunea că Jidanii au participat aşa de activ la izbucnirea revoluţiei din Berlin la 1848, încât i-a descoperit poliţia chiar la construcţia baricadelor[3]).

[1]) cf Mgr. Turinaz, Op. cit. pag. 81.

[2]) *Copin-Alb'ancelli*, Le drame maçonnique. La conspiration Juive contre le monde chrétien. Ed. III 1909, 379—80.

[3]) Faptul confirmă odată mai mult concluzia istoricului francez Pyat că *Francmasoneria este laboratorul revoluţiei* (cf. Turinaz. op. cit pag. 74; cf. şi Tilloy, Le péril judeo-maçonnique Paris 1897 pag. 50 şi următoare.

In Italia, Francmasoneria a lucrat mai puternic profitând de situaţia politică dela mijlocul veacului trecut. Cum poporul italian în acel timp împingea pin patrioţii lui iresistibil la unitatea naţională, iar curtea papală avea interese contrare spre a-şi menţine şi în viitor puterea teritorială, alături de cea spirituală, Francmasonii au profitat cu dibăcie de această divergenţă de interese spre a aduce pe toţi revoluţionarii italieni în tabăra francmasonă, care nu lupta contra Vaticanului spre a înlăiura o piedică din calea unităţii italiene, cum spunea turmei adepţilor, ci în lupta ei, satisfăcând în mod trecător un interes naţional ce puţin o interesa, ţintea să doboare prestigiul Bisericii catolice şi a şefului ei suprem, spre a compromite iremediabil în sufletul creştinului ideia de ordine şi disciplină morală. Această perfidă politică depărtată, care intra în programul nemărturisit al Francmasoneriei, nu au văzut'o bărbaţii politici italieni până la întronarea regimului fascist. Desvăluind mai adânc ascunzişurile jidoveşti ale masoneriei italiene, vă amintesc că în fruntea acestei organizaţii a stat în ultima jumătate a veacului trecut Jidanul *Adriano Lemnei*, încetăţenit în Italia, după ce fusese condamnat la 1844 ca excroc de tribunalul din Marsilia[1]); iar după moartea acestuia i-a urmat în supremul grad de maestru semitul *Ernesto Nathan*, care a fost şi primarul Romei acum vre-o 20 de ani! Un Jidan, părinte administrativ al cetăţii eterne, în cea dintâi venerabilă Metropolă strălucitoare a creştinismului! Iată unde a ajuns puterea Iudaismului prin ajutorul Francmasoneriei.

A trebuit să se întâmple cel mai surprinzătoare fapt politic post-belic, a trebuit să vie un salvator al Italiei căzută pradă comunismului jidovesc, un salvator în persoana lui Mussolinii, pentru ca acest om excepţional să aibă curajul a aduce o lege prin care desfiinţează secta ocultă şi profund subversivă a Francmasoneriei. Intre primul-ministru italiani şi Francmasoni se dă din cauza acelei legi o luptă surdă cu substrate criminale din partea masonilor; dovadă este atentatul ce a fost plănuit contra lui Mussolini, despre care atentat ziarul masonic „Ere nouvelle" din Paris a vorbit cu zece zile mai înainte de ziua când asasinatul era fixat să se execute.[2]) Toată lumea ştie că în redacţia acelui jurnal lucrează ori Jidani pur sânge ori jidoviţi.

După ce am expus doctrina francmasonă şi am arătat cine sunt membrii conducători ai acestui ordin secret, fiecare din Dvoastră înţelegeţi gravitatea pericolului şi datoria ce vă incumbă. In lumina făcută, Jidanul se arată sub un aspect nou şi mult mai periculos decât cum obişnueşte să ni se înfăţişeze. Nu este numai parazitul care stoarce prin acapararea bogăţiilor toată puterea naţiuni române, care năpădind în şcolile noastre va ajunge mâine la conducerea politică a Statului nostru; este mai mult: este „rasa veşnic conspiratoare" contra ordinei morale şi de Stat a societăţii creştine. Cum ordinea morală e reprezentată prin biserică, iar ordinea de Stat prin funcţionari civili şi militari, se impune ca slujitorii altarului cât şi slujitorii tronului să lupte contra duşmanului ascuns ce dă asalturi tot mai viguroase celor două bunuri supreme, cari asigură liniştita propăşire a neamului nostru: *Tronul* şi *Altarul*. Iată de ce fiecare din noi are datoria să fie antisemit nu cu vorba, ci cu fapta. Fapta înseamnă boicotarea Jidanului, în viaţa noastră economică, deşteptând simţul solidarităţii prin cooperaţie; înseamnă creiarea unui puternic curent de opinie publică, de care să ţină seamă toate guvernele.

Terminând, vă mulţumesc pentru atenţia încordată cu care aţi binevoit a mă asculta şi la pragul anului nou îmi permit să fac o urare: Să dea Dumnezeu ca îngerul păzitor al neamului să ne lumineze şi să ne insufle energia necesară spre a ne scăpa pe noi şi pe urmaşii noştri de năpasta pericolului jidovesc.

I. C. Cătuneanu

[1]) cf. Tilloy, op cit. pag. 55.

[2]) cf. Revista Weltkampf din Dec. 1925 pag 31.

L. A. N. C. şi Biserica

L. A. N. C. având ca deviză: **„Hristos,** *Regele, Naţiunea*" fixează cu mândrie în art. 2 al Statutului s'au cele două principii fundamentale, de cari se lasă călăuzită: *„naţionalismul intransigent* **şi creştinismul integral".** Scopul ce îl urmăreşte L. A. N. C. este precizat în consecinţă: *„apărarea naţiunei româneşti şi* **a legei creştine strămoşeşti în orice domeniu".**

Cum înţelege L. A. N. C. *creştinismul integral şi apărarea legii creştine strămoşeşti?* Răspunsul îl dă cu sinceritate şi fără echivoc programul stabilit la 18 Septembrie 1925 în Bucureşti cu ocaziunea contopirei tuturor organizaţiilor naţionaliste-creştine: Iată aceste precizări programatice:

Cap. IX.

Probleme bisericeşti.

Cele două biserici naţionale în trecutul neamului au ţinut locul Statului Naţional. Au acelaş merit în conservarea noastră etnică şi culturală. Neamul trebue să fie recunoscător bisericelor naţionale şi *să le ridice la autoritatea şi importanţa cuvenită în viaţa publică. Statul numai* **sprijinit pe ideea creştină şi mână în mână cu bisericele naţionale** *poate soluţiona importanta problemă a formării caracterului cetăţenesc.*

Respectând aceste adevăruri Statul Român ţine cont şi de libertatea conştiinţei. Celelalte biserici, *în special cele creştine*, încă au dreptul la toată solicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naţionale ale Statului Român.

Având aceste consideraţiuni vrem:

„Art. 23 *a) Desăvârşirea autonomiei bisericelor naţionale* **eliberându-le de sub orice tutelă politică.**

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în senzul apărării intereselor şi demnităţii naţionale.

c) Armonie frăţească între bisericele naţionale *cu excluderea desăvârşită a luptelor confesionale.*

d) Inzestrarea bisericelor naţionale cu mijloacele necesare şi salarizarea preoţilor în măsura cuvenită demnităţii slujitorilor altarului.

Art. 24. Acordarea autonomiei şi pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control şi supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor şi să nu susţină curente politice duşmănoase sau dăunătoare ţărei.

Reprimarea sectelor, primejdioase Statului".

L. A. N. C. vrea

Art. 8. Educaţie naţională: românească *şi creştină,* care să se reazeme pe tradiţiile naţionale şi să cultive sentimentul demnităţii individuale.

Art. 12. *Formarea conştiinţei morale* **prin desvoltarea sistematică a ideei creştine,** a spiritului de disciplină şi a sentimentului de datorie.

Art. 25. *d)* Cultivarea demnităţii de ostaş, concomitent cu *educaţia naţională şi creştinească a soldatului.*

Art. 27. *a) Educaţia patriotică şi religioasă a muncitorimei*".

Astfel înţelege L. A. N. C. creştinismul integral: *naţiunea românească identifică sentimentul naţional cu credinţa religoasă, nu îşi poate imagina pe una fără de alta,* prin urmare **L. A. N. C. vrea să facă din ideea creştină temelia singur solidă şi indestructibilă a întregei vieţi de Stat şi a dăinuirei pe veci a măreţei înfăptuiri ce se cheamă România-Mare.**

Importanţa acestei convingeri programatice a L. A. N. C. nu poate scăpa nimănui, ea este de o covârşitoare însemnătate pentru biserică.

O seamă de intelectuali *laici,* şi aceasta o subliniez, grupaţi în jurul providenţialului maestru al doctrinei naţionaliste-creştine, dl A. C. Cuza, au determinat un curent eminamente politic, curent ce astăzi înzestrat cu un program bineprecizat, clar şi logic, organizat puternic şi solid în mersu-i triumfal şi fulgerător a pus stăpânire trainică pe sufletul mulţimei, adică pe majoritatea covârşitoare a naţiunei româneşti. L. A. N. C. — ca mâine aproape totalitatea naţiunei redeşteptate şi conştiente — *vrea să dea bisericei locul ce i se cuvine în viaţa publică, locul cel mai de frunte, vrea să facă din ideea creştină temelia Statului naţional întregit.* **In acelaş timp L. A. N. C. nu se atinge nici de spiritul nici de sfera învăţăturei bisericei, care este revelaţie divină** *şi astfel trebue să fie şi să rămână înafară de critica omenească.*

Văzută şi apreciată prin această prismă a adevărului, *L. A. N. C. condusă de intelectuali laici,* simpatizată de întreaga clasă mijlocie şi susţinută fără nici o rezervă cu un entuziasm năvalnic de milioanele de ţărani români, *este o mişcare fără precedent nu numai în trecutul neamului românesc, ci şi în analele istoriei universale.* Da, fără precedent, fără asemănare! Desfidem pe oricine să facă dovada contrară. Intelectualii de totdeauna şi în special ai veacurilor din urmă au fost dacă nu atei pe faţă, cel puţin indiferenţi ironici, dacă nu duşmani fără reticenţă ai bisericei şi ai credinţei, cel puţin uneltitori pe căi piezişe, însă nu mai puţin înverşunaţi contra învăţăturii lui Hristos. Atei, ereziarhi, schiamitici, materialişti, pozitivişti, socialişti, comunişti, „umanitarişti" şi *mai ales şi înainte de toate francmasoni,* iată ce au fost intelectualii pentru biserică, iată curentele cu cari aceşti pretinşi intelectuali au înţeles să fericească unitatea creştină zăpăcind'o până la marginea prăpastiei.

Răsfoiţi programele tuturor partidelor sau organizaţiilor politice din toată lumea şi din Ţara Românească, verificaţi convingerile intime ale politicianilor şi manifestaţiunile lor publice, ele sunt cras materialiste, pozitiviste, „laicizante", duşmănoase bisericei şi credinţei!

Care poate şi care trebue să fie deci atitudinea bisericei faţă de L. A. N. C.? Asupra răspunsului nu poate să fie nici o îndoială: Biserica nu poate avea decât dragoste şi binecuvântare pentru curent şi organizaţie, iar reprezentanţii bisericei trebue să dea sprijin neprecupeţit acelor ce au ridicat un drapel în numele lui Hristos. *Păstorul bun îşi dă viaţa pentru turmă: slujitorii adevăraţi ai altarului deci nu pot lipsi din motive meschine de ordin personal sau politic din fruntea şi grosul oastei ce luptă sincer şi desinteresat pentru triumful credinţei şi al bisericei.* Creştinismul a biruit lumea păgână prin apostolii dârji în credinţă, desinteresaţi şi gata la suprema jertfă: *Urmaşii apostolilor trebue să reînvie duhul triumfător al luptei desinteresate, al luptei jertfitoare de sine pentru credinţă:* **biserica trebue să redevină „ecclesia militans"** în faţa loviturilor perfide şi duşmănoase ce i se aplică de veacuri. Arhierei şi preoţi de rând nu mai pot privi cu mâinile în sân, imposibili la inconştientul spectacol ce duce în mod fatal la cultul trădătorului Iuda, divinizat în Rusia Sovietică pe ruinele bisericei creştine profanate şi exterminate.

Reprezentanţii adevăraţi ai bisericei îşi vor înţelege şi îşi vor face

datoria; avem aceasta convingere cinstită; pentrucă dacă unii slujitori ai altarului uitați de sine ar persista îndărătnic în indiferentism nemotivat sau ar trece dela indiferență la o atitudine ostilă față de această înviorătoare și elementară mișcare creștină, între turma credincioasă și aceștia — *nu între turmă și biserică, care este dumnezeească, eternă și infailibilă* — ci între turmă și acești păstori rătăciți conflictul se va deschide fatal și inevitabil, conflict ce *L. A. N. C. nu îl dorește, nu îl vrea și nu îl admite cu nici un preț în interesul prestigiului și autorității clerului.*

Dr. Valeriu Pop
vicepreședintele L. A. N. C.

UN GLAS DIN BANAT

Chestia ovreiască ca problemă socială

Se poate spune chiar că este o problemă socială generală. Problema aceasta a fost abordată tocmai de ovrei. Rapacitatea lor, lipsa de scrupule, concepția lor morală specifică și persistența continuă de a forma oriunde și în orice mediu un „corpus separatum“ au fost cauzele cari au dat naștere curentului antisemit și au abordat problema ovreiască. Situația lor de exploatatori și absoluta lor rezistență de a se încopcia în lanțul de interese al popoarelor, în a căror comuniune trăesc, a trezit în chip firesc averziunea popoarelor, care averziune s'a transformat pe alocuri în ură.

Noi românii, facem parte din cele mai tolerante popoare. La noi n'au fost măceluri, n'au luat ființă incuizitii, n'au fost perzecuții.

Special față de ovrei am fost în toate vremurile chiar și de o toleranță mărginașă cu păcatul. Și totuși cu ce ne-au resplătit. Cu o ură nemaipomenită pe cât de neînțeleasă pe atât de neexplicabilă.

In războiu ne-au vândut, în străini ne-au ponegrit, defăimat, acasă ne-au exploatat. Am fost și suntem exploatați într'un chip direct neomenesc.

Cine avea să aibe dovezi, n'are decât să facă un voiaj de probă prin Maramureș, Bucovina, Nordul Moldovei și Basarabia pentru a se convinge „de visu“ de ceeace este aevea.

Se poate deci lua drept „intoleranță“ faptul că neamul acesta atât de neomenos exploatat încearcă să reziste și chiar reageze? Este doar un drept firesc și elementar să te aperi când ești atacat.

Și noi suntem atacați pe toate terenele și în toate chipurile. Armele vrăjmașilor sunt arme grozave, și probate în curs de două milenii decând acest popor a fost presărat între popoare. Comerciul în mâna lor, intreprinderile în mâna lor, banii în mâna lor, puterea în mâna lor. Patriei ce i-a rămas? Ochii, ca să-și plângă amarul și brațul, ca instrument de răzbunare.

Și totuși problema ovreiască se poate resolvi numai pe cale socială. Singură societatea, în complexul ei poate lua lupta cu succes. Ovreii nu sunt un neam productiv. Sunt neam de intermediari. Deci, aici trebue loviți. Să li se substragă condițiile prielnice și sunt bătuți.

Dacă e comerciant, nu cumpăra dela el.

Este avocat, nu-i da procese.

Este medic, nu-l consulta și așa mai departe.

Neputându-l concura, boicotează-l.

Or, pentru ca o societate să poată păși unitar trebue preparată ca să fie conștie și convinsă de nevoia mare a pasului ei.

La molimi, măsuri severe!

Cu declamări, cu demonstrații nu se duce la rezultat.

Fără huidueli, fără ocări societatea să reacționeze activ. Și rezultatul nu va întârzia.

Dovada cea mai bună Banatul. La noi, nu prea are rost antisemitismul când, abia la 4—5 sate dă omul de un sfârnar evreu. Inainte cu 30 ani, în copilăria mea, erau câte 5—6 la un sat.

Bănățenii noștrii sobrii, chiaburi, luminați au încetat a mai da condiții prielnice și ovreii s'au retras de sine pe tărâmuri mai prielnice.

Deci să se mobilizeze societatea pentru această luptă care e o luptă de apărare, tăcută cinstită și conștie. Și nici măcar nu trebuește să fii anitisemit [1]). Nu-i așa?

Mihail Gașpar
Directorul revistei
„Drumul nou“
din Bocșa-Montană

[1]) *Nota Redacției* Revista noastră crede, că în combaterea pericolului jidovesc, denunțat atât de cu ajos de autor, se cere spre a forma caractere și o atitudine fățișă în contra jidanilor.

O destăinuire desvăluind o intolerabilă vinovăție guvernamentală

Publicăm mai jos din cuvânt în cuvânt textul demisiei dlui Amos Francu, din însărcinarea de consilier juridic al Ministerului de Interne, ce i s'a dat de către dl Prim-Ministru I. C. Brătianu spre a avea sfatul prețios și dezinteresat al celui mai bun cunoscător al chestiunii Moților. Din nenorocire buna intenție a Președintelui Consiliului de miniștri a rămas un simplu **purum desiderium** *față de acțiunea nefastă și profund imorală a colegului său Alexandru Constantinescu, care, fiind direct interesat sau prin rudele sale la prosperitatea societăților silvice Jidovești a nedreptățit pe Moți călcând prescripțiile legii agrare spre a favoriza pe Jidani.*

Dupăce dl Amos Francu a bătut zadarnic toate căile legale, înțelegând că în sânul guvernului liberal fracțiunea, Constantinescu este mai tare decât fracțiunea, cinstită dar fără vlagă condusă de Brătianu, după ce a făcut ultimul demers la M. S. Regele, al cărui cuvânt că **pădurile moțești vor fi ale Moților** *a fost călcat cu nerușinare prin politica jidovită a Ministrului Constantinescu; dupăce apărătorul Moților și-a ușurat sufletul desvăluind Maiestății Sale toate nelegiuirile ce se ascund la aplicarea legii agrare în țara Moților, a găsit de cuviință să se despartă prin următoarea demisie de Primul Ministru, care a dovedit în mai multe rânduri, că nu are curajul să rupă cu colegul său dela Domenii, contribuind astfel prin toleranța lui inadmisibilă la spectacolul dureros, ca un om cu totul amoral, abuziv și corupt să exercite în sânul guvernului o influență, determinantă, scoborând prestigiul autorității, răspândind imoralitatea în viața publică, și clătinând credința noastră a tuturora în puterea mântuitoare a făgăduinții regale.*

Iată cum sună demisiunea:

8 Ianuarie 1926

Domnule Președinte de Consiliu!
Domnule Ministru de Interne!

Fiind silit a renunța o clipă de a reprezenta individual comunele Mo-

ţeşti în cauza exproprierii de păduri şi păşuni, în urma divergenţelor puse la cale între comunele singuratice, am primit la învitarea Domniei Voastre, comunicată în numele interesului general, de a fi jurisconsultul Ministerului de Interne în calitate de consilier juridic pentru Transilvania, fiindcă — deşi diurna pusă în vedere nu era potrivită nici pentru a acoperi spesele cu deplasările la Bucureşti, cum s'a şi dovedit în urmă de fapt — socoteam, că o apărare colectivă şi în raport *cu guvernul, care angajase cu făgăduinţe solemne înaintea serbării lui Avram Iancu,* va facilita resolvirea dreaptă *a cauzei Moţilor, pentru care era pus la mijloc şi cuvântul M. S. Regelui şi autoritatea guvernului.*

In consecinţă v'am înaintat memoriul dela 22 Iulie 1924.

Când însă organele executive-silvice şi agrare inferioare au început să încalce angajamentele luate, — cu al căror ajutor liniştit spiritele în preajma aniversării tragicului tribun, iar comunele de Moţi înlăturând între sine prin convenţiuni neînţelegerile înscenate din Fanar şi Ghetto au apelat din nou la apărarea mea — m'am văzut silit, având în vedere conflictul ce se întrezărea cu *dl Ministru de Domenii, ale cărui organe sfidau angajamentele Consiliului de Miniştri,* să vă pun în vedere telegrafic la 25 Februarie 1925 demisiunea mea din calitatea de consilier juridic urmând să vă trimet şi motivarea detaliată.

Cum însă prin depeşa dvoastră din 28 Februarie 1925 mi-aţi anunţat amnestierea Moţilor şi că „nu e nici drept nici bine să ne refuzi colaborarea dtale" fiindcă telegrafiaţi dvoastră „binele se face cu hotărâre şi cu răbdare", am luat hotărârea de a nu vă înainta motivarea amănunţită şi a rămâne la post în credinţa, că o să se ieie măsuri ca *dl Ministru de Domenii să nu-şi continue opera n fastă în favorul speculatorilor spre a le scuti pădurile, ce revenea şi de drept şi de lege şi după făgăduinţele date comunelor Moţeşti.*

In 5 Noemvrie 1925, când mai multe delegaţii din plăşile Huedin şi Câmpeni au fost la Bucureşti, pentru a se interesa de starea cauzelor lor pendinte la Comitetul Agrar, aceste delegaţii, spre dureroasa lor surprindere, *au aflat, că la Comitetul Agrar, chiar sub preşedinţia personală a dlui Ministru de Domenii s'a declarat pierderea pădurilor în domeniul Urmanczy, ucigaşul Moţilor, în favoarea societăţii „Kalotaszegi" a baronului Grödl, cu care Ministrul de Domenii se găseşte împreună în cartelul „Carpatina";* şi au mai aflat delegaţii, că în celelalte cauze pendinte, şi anume în masivul contelui Bánffy şi în masivul lui Tischler Mór, s'au luat măsuri prin trimeterea inspectorului general Golgoteanu, instrumentul întregii nenorociri, ca pierderea proceselor şi a pădurilor să se înfăţişeze ca inevitabilă.

In situaţia exasperată în care se aflau Moţii la Bucureşti, în vederea pericolului iminent şi neputând avea din cauza lipsei de timp, prilej de a avea contact cu mine, au încercat să străbată la M. S. Regele cu plângerile lor, dar nu au reuşit, dându-li-se din partea dlui Ministru al Palatului avizul, că vor putea fi primiţi în audienţă numai dupăce vor înfăţişa un memoriu în scris.

După aceste antecedenţe, solicitat fiind eu din partea delegaţilor de a redacta memoriul şi a-l prezinta M. S. Regelui, însoţit de o numeroasă delegaţie la Bucureşti, dl Mareşal al Palatului ne-a refuzat într'o formă blesantă mijlocirea audienţii, care apoi ni s'a acordat prin intervenţia personală a dvoastră pe lângă dl Ministru al Palatului în condiţiile cunoscute.

Cu prilejul contactului luat atunci când şi dl Ministru Lăpedatu v'a confirmat, că Moţii au dreptate, aţi binevoit a observa, că s'ar fi ocolit calea constituţională, apelându-se la M. S. înainte de a se recurge la Domnia-Voastră ca şef al guvernului, când sunt la mijloc doleanţe contra unui Ministru de resort, la care obiecţiune eu am constatat — dupăcum desigur v'aţi convins citind memoriul — că afară de plângerile generale, *reclamaţiile se adresau în prima linie în contra Comitetului Agrar, ca autoritate judiciară independentă de guvern, care calcă legile, cuvântul M. S. Regelui şi angajamentele Consiliului de Miniştri.*

Pe lângă aceasta ţin să subliniez, că în Martie 1925 am aşteptat trei zile o audienţă solicitată, *tocmai pentru a vă arăta urzelile dlui Ministru de Domenii ca preşedinte al Comitetului Agrar în domeniile particularilor şi ale societăţilor exploatatoare,* şi neprimind audienţa sub pretext, că aţi fi ocupat în altă parte, v'am precizat în scris situaţia exasperată, ce se creiază Moţilor şi v'am pus în vedere consecinţele, adică apelul la M. S. Regele.

Cum, deşi sunt convins, că personal aţi avut bune intenţii pentru Moţi, dar la Ministerul de Domenii regimul nu s'a schimbat, era de neînlăturat memoriul către M. S. Regele, aţi făcut un gest de adevărat bărbat de Stat când aţi mijlocit primirea.

In audienţă, ca întotdeauna cu francheţa mea obişnuită *am arătat, că adevăratul răspunzător pentru dezastrul agrar al Moţilor pentru primejduirea prestigiului Coroanei şi autorităţii guvernului, a fost, este şi rămâne dl Ministru Constantinescu, cu rudele şi cointeresaţii săi vârâţi în societăţile exploatatoare a pădurilor, cari şi după legile agrare şi după dreptul istoric se cuvin exclusiv Moţilor.*

Acum când după audienţă urmează a se soluţiona la Comitetul Agrar încă cele două masive pendinte, a contelui Banffy şi Tischler Mòr, într'o atmosferă, când un deputat guvernamental a comunicat Camerii, că *„Tischler a venit cu aur la Bucureşti",* a sosit în sfârşit prin ziarul „Adevărul", organul predilect al dlui Ministru de Domenii, ca dovadă a alianţei între Fanar şi Ghetto, următoarea declaraţiune a dlui Ministru.

„Dacă ar fi să se exproprieze proprietarii — susţine Ministrul de Domenii — pădurile ar trebui să treacă în proprietatea comunelor, ceiace nu ar aduce Moţilor alt avantaj decât să aibă păşune cu plată şi lemne după numărul fumurilor pe bani gata" (vezi „Adevărul" No. 12901 din 4 Ian. 1926).

Cum aceasta concordă şi cu declaraţia dlui Ministru, făcută Moţilor la 17 Decemvrie 1925, înaintea audienţei regale şi nici nu a fost desminţită de atunci, iar la audienţă am constatat că s'a încercat inducerea în eroare a M. S. Regelui făcând pe M. S. să creadă că contractele de exploatare ar fi înainte de Alba-Iulia când de fapt s'a dovedit că sunt de data ulterioară; *este evident că se urzeşte călcarea făţişă a legii agrare, iar dl Ministru de Domenii oferind numai soluţii himerice în pădurile Statului, de cari nu se găsesc în terenul litigios, îşi urmăreşte sistematic opera de ruinare a Moţilor,* pentru care Moţul din Călata Dumitru Furcovici, după contactul luat cu dl Ministru l-a numit: *„Călăul Moţilor".*

Socotesc, că veţi admite că răbdarea, ce-mi cereaţi prin depeşa domniei-voastre, spre a se face binele promis, a ajuns la ultima limita la orice om, necum la Moţ.

Şi astfel veţi înţelege, Domnule Prim-Ministru şi Ministru de Interne că hotărârea mea de a demisiona din încredinţarea ce mi-aţi acordat

se impune ca o datorie de onoare şi naţională şi privată pentru mine, şi pentru azi şi pentru mâine şi pentru totdeauna.

Mă despart cu un intim regret de un bărbat de Stat, despre al cărui rol în acţiunea de întregire a neamului am avut şi am cea mai înaltă idee, şi nu mă îndoesc că dvoastră care m'aţi numit înaitea dlui Hiotu „un om care are toate meritele“, ve-ţi împărtăşi aceiaşi părere de rău.

Dar pentru dvoastră ca şef al guvernului, *cu care tocmai din pricina sistemului Constantinescu nu am putut colabora nici odată*, ceiace mi-aţi reproşat în depeşa dvoastră, rămâne să reacţionaţi cum credeţi de cuviinţă ca din biserica lui Horia dela Florica de exhaleze binecuvâtări sau blesteme şi să se producă un şir de evenimente cari vor fi onoarea sau pata sângeroase a României-Mari.

Primiţi vă rog expresiunea înaltei mele stime şi consideraţiuni.

Amos Frâncu

SCRISORI DIN PARIS

O Asociaţie Studenţească Naţional-Creştină la Paris

Ziua de 15 Decemvrie 1925, este o zi memorabilă în analele Asociaţiei Studenţilor Români din Franţa. Anume, în seara acestei zile s'a ţinut şedinţa, în care membrii români ai comitetului jidovit şi-au înaintat demisia, declarând, că *Asociăţia nu lucrează în sensul intereselor naţionale ale studenţimei române din Franţa*, şi că prin urmare ei refuză concursul lor la o operă vădit antiromânească! Imediat s'a format o comisie de cinci pentru girarea provizorică a afacerilor şi pentru a reface, *pe bază naţională*, întreaga asociaţie.

Faptul a stârnit un entuziasm de nedescris printre rândurile studenţilor români cari erau de faţă; — din contra studenţii jidani, — majoritatea asociaţiei, — au rămas uimiţi şi dupăce şi-au revenit în fire, *au provocat o bătae cu scaunele*, ca să contrabalanseze efectul acestei „lovituri“... Sfârşitul şedinţei s'a scufundat în scandal şi numai poliţiei i se poate mulţumi că discuţiile n'au degenerat în bătăi,... cari ar fi adus o reputaţie nu tocmai favorabilă asociaţiunei noastre.

Acest eveniment trebuia să vie, — şi dacă el s'a făcut atât de iute, explicaţia se caută în adunarea dela „Salle Wagram“, din 11 Decemvrie 1925. Se ştie că toţi jidanii din România au organizat un meeting de protestare în „Salle Wagram“ la Paris, în ziua de 11 Decembrie 1925, cu concursul secţiilor comuniste, pentru a protesta contra unei pretinse „terori albe“, ce actualmente „bântuie“ la noi acasă! Oratorii au vorbit în yiddish şi nemţeşte! In numele comuniştilor au vorbit: *Henry Torrès* şi *Marcel Wilard*, ambii avocaţi la Paris. Dl Torrès este cunoscut la noi, el a fost „apărătorul“ comuniştilor dela Tatar-Bunar. Dsa, înaintea unui public, care nu aştepta decât asta, a început să înjure ţara, dinastia şi guvernul românesc. Nu voi repeta odioasele injurii aduse la adresa familiei noastre regale, mă opresc doar la o afirmaţie a dlui Torrès, zicând el, că „ofiţerul român e ca o damă, pudrat, vopsit, şi nu e bun decât să asasineze pe jidani“. *Şi ce e mai semnificativ sala era plină de studenţi jidani români, cari aplaudau cu frenezie, ori decâte ori ni se înjura ţara, dinastia şi armata.* Da! era un spectacol foarte trist pentru orice bun român, ca să priveşti această adunătură de perciunaţi, cari fraternizează cu bolşevicii, ne subminează ţara, fac o intensă propagandă antiromânească, şi cari pe lângă toate astea, fac parte din Asociaţia Studenţilor Români numai ca să-şi asigure ajutorul bănesc al guvernului francez şi să neîndrepţăţească pe studenţii români! Este poate inutil să mai adaug, că la sfârşitul meetingului cu toţii şi-au dat obolul lor pentru fondul comuniştilor, cumpărând foaia bolşevică *„România Muncitoare“*, ce apare la Paris şi în care se aduc elogii asasinului dela Senat, Max Goldstein, invitând „tinerimea română comunistă“ (?) să facă la fel! Conduita lor era atât de evidentă, încât luarea sancţiunilor se impunea tot mai mult!

Şi într'o bunăzi paharul s'a umplut!... Era ziua de 15 Decemvrie 1925! Era ziua luminei, a renaşterei... când simţul patriotic al studenţilor români s'a trezit, ca falnică şi spontană interpretare a voinţei seculare române, opunând, printr'un *„veto“* imperios, stavilă acestor opere meschine de defăimare!

Astfel s'a format comisia provivorică compusă din studenţii români: *Moruzzi, Cantacuzino, Ianculescu, Bogdan şi Brădeanu*. Ce e adevărat, comisia asta ar fi *şi mai românească* dacă ar conţine unele nume şi mai româneşti de fii născuţi din însuş poporul românesc de cea mai pură obârşie română! Ca început însă e bine şi-aşa, şi sperăm ca pe viitor spiritul românesc o să iasă şi mai mult la iveală!

Intâiul lucru al comisiei a fost revizuirea listelor pentru ajutor bănesc francez. Se ştie, că, în urma manoperelor ale comitetului jidovit trecut, pe aceste liste figurau în mare parte evreii,: 80% din total! Pe urmă, *fiecare student jidan este obligat a semna o declaraţie*, prin care el se angajează, *că nu va mai lua parte la manifestaţii* şi *propagande antiromâneşti*, şi *că se va purta ca un bun şi loial cetăţean al Regatului român.* E un fapt de notat, că pân'acum *foarte puţini jidani au semnat astfel de declaraţii*, prin urmare ei nu vor să facă parte dintr'o Asociaţie Românească, fraternizând şi pe mai departe cu duşmanii noştri! *Aşadar s'au demascat* odată pentru totdeauna, şi acum tot românul va şti cum să se poarte faţă de ei!...

In locul jidanilor, cari nu s'au prezentat, au fost puşi studenţii români omişi, pe lista ajutorului bănesc, aşa că repartizarea se va face într'o măsură mai echitabilă!

Românizarea Asociaţiei continuă cu paşi repezi, şi sperăm, că în decurs de câteva săptămâni vom putea vorbi de o Asociaţie Studenţească curat românească pusă pe bază Naţional-Creştină, funcţionând cu un nou statut propriu...

Opinia creştină franceză, în frunte cu *„Action Française“*, şi-a exprimat simpatia faţă de mişcarea noastră.

Din contră jurnalele jidovite, avertizate de către studenţii jidani, aduc injurii la adresa noastră şi a prof. Cuza. In special *„L'Oeuvre“*, ziarul jidanului budapestan Téry Gusztáv, şi *„Le Quotidien“* prin pana *păcătosalui român Panait Istrati*, urlă zilnic împotriva noastră. De machinaţiile bancare şi francmasonice ale jidanilor de aici, împotriva finanţelor române, nici nu vorbesc, astea le cunoaşte toată lumea...

In speranţa unui viitor mai „auriu“, *noi studenţii români din Paris, vom conlucra cu tărie şi pe mai departe pentru înălţarea poporului românesc, având falnica deviză: „de-a lovi în străinul parazitar şi în românul necinstit şi înstrăinat“!.. Eugen Şinai*

Evanghelia sub picioare

Incă dela venirea bolşevicilor la putere în Rusia, a început persecuţia Contra Inalţiloı Prelaţi ai Bisericii creştine. Conducătorii Sovietelor, în care sunt peste 85% jidani, n'au cruţat nimic din ceeace a fost întemeiat de Cristos. Aşa, au înfiinţat diferite societăţi, cu scopul vădit de a dărâma învăţăturile evanghelice, acestea fiind veşnicul obstacol contra perceptelor talmudice.

Una din aceste societăţi, poate cea mai puternică organizaţie jidovească anticreştină, este a celor „Fără Dumnezeu“, care a ridicat în multe centre ale Rusiei, monumente lui... Iuda Iscarioteanul, preamărind minciuna şi ticăloşia.

La Kiew s'a desvelit, nu demult, un asemenea monument, reprezentând pe Iuda în mărime naturală, rupând cu mânile Crucea şi călcând sub picioare Evanghelia. Poporul, revoltat de această nouă ispravă jidovească s'a răsculat, dar armata condusă de ofiţeri jidani a înăbuşit gestul creştinilor cu mitralierele, în zâmbetul mefistofelic al vânzătorului lui Crist.

*

Iuda Iscarioteanul este tipul trădătorului şi al laşităţii, considerat ca atare de toată lumea. Jidovii însă văd în el un erou al rassei lor, care prin trădare a dat pe Isus acelora cari l-au răstignit pe cruce, crezând că odată cu moartea Mântuitorului vor dispare şi învăţăturile Lui, şi astfel, legile talmudice ale lui Moise, nu vor mai avea o piedecă în calea lor, împlinindu-se cu un ceas mai de vreme „domnia poporului ales“ — visul lui Israel.

Prin monumentele ridicate acum lui Iuda, jidanii vor să dea şi *formal* lovitura decisivă Bisericii Creştine şi să arate lumii de pretutindeni, că Evanghelia *oriunde* şi *la timp* va fi călcată în picioare.

La Kiew jidanii *încearcă* să vadă cum le *rezistă* şi acest ultim obstacol în calea planului lor mârşav. Cu alte cuvinte, fac o experienţă la Kiew şi de reuşita ei, e legată soarta credinţei creştine căreia *acum* sau *mai* târziu, acelaş lucru i se va întâmpla. Şi, *de formă*, jidanii au înfiinţat societatea celor „Fără Dumnezeu“, arătând „lumii întregi“ că ura contra religiei creştine s'a „organizat“ de către ruşii creştini, şi că ei, bolşevicii, această ură nu o pot opri.

De fapt ei lucrează după un plan bine stabilit: dărâmarea a tot ce nu e jidovesc şi domnia, peste tot cuprinsul, a învăţăturilor şi discipolilor lui Moise.

E un adevăr recunoscut chiar de jidani, că ei văd în religia creştină tranşeea cea mai grea de cucerit. Creştinismul se opune mereu contra planurilor lor. Şi de aceea în Rusia, bolşevicii, aproape toţi jidani, au întrebuinţat contra celor ce credeau şi apărau pe Cristos: Moartea. Toţi Mitropoliţii, Episcopii şi preoţii creştini au fost ucişi, în schimb nu s'a atins nimeni de un rabin.

Crucea n'o pot suferi jidanii. Pare c'o văd mereu înaintea ochilor, cum *mâine* această cruce, de nu o vor distruge ei, *azi*, va pieri la umbra ei neamul semit. De aci lozinca: distrugem crucea, distrugem pe creştini, distrugând creştinismul se ridică mozaismul şi deci, prin aceasta noi jidanii vom cuceri lumea.

Dacă ridicăm astăzi statue lui Iuda jidanul, batjocorim crucea şi călcăm Evanghelia, arătăm „goimilor“ că noi când *vrem*, avem curaj şi deci creştinii să ia aminte, că la Kiew, e începutul pe faţă al luptei noastre. Aşa gândesc cei „fără Dumnezeu“.

*

Creştinismul este puterea dătătoare de sănătate morală, de milă şi dreptate socială. Pentru creştin, iubire fără Cristos nu se poate închipui, credinţă fără cruce el nu poate concepe, iar creştinismul fără altar şi Evanghelie n'ar putea exista.

Suntem creştini pentrucă ne place *binele* şi *iubirea oamenilor*, îl adorăm şi venerăm pe Cristos şi Crucea căci ne dau acest *bine*.

Fără Cristos şi Cruce, noi creştinii suntem fără călăuză în viaţă şi luându-ni-se acestea, jidanii atât aşteaptă, ca să ne predomine.

Statuia lui Iuda dela Kiew, asta ne-o spune.

Creştinii dar să ia aminte, că bronzul Iscarioteanului din piaţa Kiewului, în mijlocul ortodoxismului, sfidează creştinătatea şi că un ochiu al lui Iuda e către Patriarchii ortodoxi şi altul către Papa dela Roma.

Lupta aceasta a jidanilor, fără a avea aparenţa de comic, se desfăşoară vehement. Până acum au dus-o pe sub *ascuns*, acum, prin monumentul dela Kiew, lupta e *pe faţă* şi ne arată *ce vor*.

*

Când, pentru prima oară neamul românesc a deschis ochii la viaţă, el a simţit în jurul său un suflu puternic şi îmbălsămător de creştinism. Cnezii şi Voevozii noştri au crescut la umbra bisericii creştine ortodoxe. Şi credinţa creştină a fost stâlpul cel mai puternic în rezistenţa noastră de veacuri *aici*. Domnitorii noştrii plecau la războiu având ca talisman: crucea în suflet şi pe steag.

Când se întorceau dela lupte, mai întotdeauna biruitori, ridicau câte o mănăstire în semn de mărire şi laudă crucii, care niciodată nu i-a părăsit.

Primele începuturi de slove scrise tot pe lângă cruce s'au desvoltat, în chiliile mânăstirilor.

Evanghelia a fost prima carte pe care au cunoscut-o strămoşii noştrii.

Aşadar Biserica, Crucea şi Evanghelia, c'un cuvânt credinţa în Cristos, nouă românilor ne-a fost chezăşie pentru fiinţa noastră.

Oricine ar încerca să ne ia aceste *bunuri sfinte* ne ia sufletul nostru, ne ia viaţa noastră, căci nu ne putem despărţi de ceeace a fost cultul strămoşilor noştri şi al nostru.

Privind dar monumentul lui Iuda dela Kiew, ridicat prin jidani şi de jidani, adică de vrăşmaşii de moarte ai creştinilor, ne putem da seamă că acest Iuda în bronz, *priveşte şi către noi* şi îndeamnă pe jidanii din mijlocul nostru să facă la fel. Şi din păcate, în ţara noastră avem mulţi jidani şi încă din cei îndrăzneţi cari, nu de mult, prin bomba lui Max Goldstein, aruncată acum doi ani în plin Senat, a omorât printre alţii chiar un episcop român.

Jidanii de pretutindeni sunt la fel, cei dela Kiew cari au *înviat* din nou pe Iuda ca şi Max Goldstein, care *a vrut* să distrugă cu o bombă: o credinţă şi un neam.

Dacă astfel stau lucrurile, dacă Iuda la Kiew suit pe soclu, calcă Evanghelia sub picioare, ne întrebăm: Ce face Biserica creştină? Işi dă ea seama că o *rassă blestemată* îi dărâmă temelia? Ce zic la aceasta Patriarhii ortodoxi şi Papa dela Roma? Capii tutulor creştinilor.

E timpul, credem, ca oriunde se află creştini, ei să se *gândiască şi să vadă ce au de făcut* contra celor cari le subminează credinţa.

Ca jidanii să-şi *bată joc de noi* aşa cum le place lor şi noi să nu reacţionăm deloc, mi se pare ceva grozav de absurd.

E timpul ca Biserica Creştină şi Catolică să dea semnalul, căci la Kiew a fost *provocată* direct şi jignită.

Deocamdată constatăm *că nu departe de noi* în plin creştinism, Iuda sfarmă Crucea şi calcă în picioare Evanghelia.

C. Argintaru.

Din doleanţele invalizilor din războiu

In legătură cu articolele camaradului C. Argintaru, apărute în admirabilă revistă „Ţara Noastră" prin care arată lipsurile materiale în care au fost lăsaţi să trăiască invalizii, voiu încerca să semnalez opiniei publice o chestiune de ordin; moral, care cu bunăvoinţă din partea guvernului s'ar fi putut rezolva foarte uşor, mai cu seamă că ea nu compoartă sacrificii materiale din partea Statului: „Decorarea invalizilor din războiu, cari nu posedă decoraţii".

Intregirea neamului s'a făcut cu mari sacrificii omeneşti aduse în războiul din 1916—18 şi campania din 1919 când întreaga suflare românească s'a ridicat din culmile Carpaţilor şi până la Marea-Neagră pentru realizarea idealului naţional.

Pe lângă eroii cari au căzut vitejeşte pe câmpul de luptă, a căror memorie a fost imortalizată prin „Mormântul Eroului necunoscut" şi decretarea sărbătoarei Inălţarea Domnului ca „Ziua Eroului", de pe urma războiului au rămas şi invalizii din răsboiu — expresia fidelă a abnegaţiei de sine şi a devotamentului faţă de Tron şi Ţară.

Deşi în Parlamentul ţărei s'a vorbit neîncetat, dela 1918 şi până în prezent, de sacrificiile cu cari s'a realizat „România-Mare"; deşi cu ocazia vizitelor diplomaţilor streini, cari au vizitat România în acest interval de timp, s'a accentuat importanţa jertfelor aduse de noi în războiul mondial — totuşi, nici un guvern nu s'a gândit la o recompensă morală, care să se acorde invalizilor de războiu.

Cu atât mai mult este condamnabilă nepăsarea ce s'a arătat faţă de invalizii de războiu, încât cu ocazia încoronărei s'au acordat decoraţiunile „Coroana şi Steaua României" tuturor categoriilor de cetăţeni (chiar minoritari), funcţionarilor publici şi de Stat, iar ei — ofiţeri şi grade inferioare, invalizi din răsboiu — cari au contribuit cu jertfa sănătăţei lor la înfăptuirea idealului naţional, al României-Mari de astăzi, au fost trecuţi cu vederea ca nişte factori neînsemnaţi în concertul vieţei politice şi sociale.

Pentru ca generaţiile tinere, care se ridică astăzi şi care în viitor vor fi chemate să apere ţara, în timp de războiu, să vadă în invalizii de războiu un stimulent spre jertfa supremă, o iniţiativă ce s'ar lua de Ministerul de Interne şi oficiul naţional I. O. V. ar fi venită la timp spre a ridica această categorie de „cetăţeni de onoare" la consideraţia pe care o merită.

Nu mă îndoesc că forurile competinte nu nu vor întârzia să traducă în fapte acest desiderat al invalizilor de războiu. Viitorul va hotărâ dacă m'am înşelat sau nu în aprecierile mele.

Ştefan Căplescu
ofiţer invalid

„Talerul cu două feţe"

Publicăm mai jos următorul rechizitoriu făcut acelor elemente, cari sprijinesc acţiunea noastră numai cu gura, **nu cu fapta;** *şi aşteptăm din partea celor vizaţi să răspundă inimosului autor şi bun Român cu fapte cari clădesc, nu cu vorbe, cari sună în vânt sau cu diplomaţia tăcerii, proprie fricoşilor, vinovaţilor şi jidoviţilor.*

Onoare dlui Crişan al cărui articol îl reproducem precum urmează:

Grijiţi, notaţi dlor că vorbesc de „talerul" care nu-şi schimbă „feţele" la nici o „schimbare de atmosferă"...

In timp ce, cei mai mulţi oameni, români cu adevărat simţ naţional, luptă contra elementului periculos — Jidanul — căutând a scăpa poporul de aceşti paraziţi, majoritatea e încă în mâinile acestor cosmopoliţi.

Să nu cadă învinuirile numai asupra oamenilor politici, deşi majoritatea lor sunt jidoviţi, ci să căutăm în rândurile „luptătorilor", — mai clar spus — în rândurile celor ce fac pe luptătorii în faţa luptătorilor şi, vă asigur dlor, că o să găsiţi mulţi, foarte mulţi, cari în faţă dau grozav pe antisemiţii, iar în dos, dacă ar fi urmăriţi, sunt cele mai periculoase elemente.

Sunt elemente tinere dlor (vorbesc din convingere), cari ar trebui să se simtă până în adânc pătrunse de ideia naţională, să lupte în limitele posibilităţii pentru această ideie, însă, constat cu mare durere, că sunt elementele cele mai periculoase...

Pentru ce dlor, cari faceţi parte din acei tineri studenţi iniţiatori ai mişcării naţionale creştine, pentru ce nu simţiţi mai viu dragostea de patrie în inima dvoastră? Pentru ce sunteţi dispuşi a servi în orice moment pe Jidan? Pentru ce, dvoastră, cari trăiţi din bani scumpi ai Statului, vă hrăniţi cu scrisul jidovit sau jidovesc? Pentruce strângeţi cu atâta căldură cupoane din ziarul „Dimineaţa" (pe sub mână, căci pe faţă vă place a vă da antisemiţi), şi nu din alt ziar românesc??

Pentru ce onorabililor..., pentru ce jucaţi cu atâta măiestrie pe „talerul cu două feţe"? Credeţi oare, că dacă pielea dvoastră nu e dispusă a se roşi în asemenea cazuri, sunteţi siguri, că nu veţi fi descoperiţi? Vă înşelaţi amarnic!

Sau credeţi, că un abonament la „Infrăţirea Românească", pe care poate nici azi nu l'aţi plătit, vă scuză sau vă acopere intenţiile şi faptele?

Dacă acest ziar vă umbreşte după ce aţi fost bine încălziţi de altul sau altele evreieşti, vă rog mult a vă îngriji de cei din jur, cari nu fac dosare din „Infrăţirea" fără a şti ce conţine, ca dvoastră, ci citesc articol de articol cu cel mai viu interes. Păziţi-vă!

Deocamdată atât.

Ioan Crişan
(Aiud)

Corespondenţă din Hârlău

Nu de mult şi plăeşii lui Ştefan Cel Mare au avut fericirea să audă glasul de văpae a marelui român A. C. Cuza, care printr'o entuziastă cuvântare a explicat rolul covârşitor de mare ce-l are L. A. N. C.

Aici în vechea reşedinţă de odinioară a Domnilor moldoveni s'au adunat câteva sute de săteni să asculte ca pe vremea lui Ştefan Cel Mare — nezăhăiţi de nimeni — cuvântul de apărare împotriva celei mai hidoase jifte, care sunt jidanii — ce stăpânesc vremelnic acest colţ de rai al Moldovei. Astăzi sub faldurile treiculorului cu semnul băştinăşiei noastre — Svastica — sunt adunaţi toţi bunii români.

Celor ce nu vor să priceapă le zicem: treziţi-vă, a sunat ora 11-a şi la luptă.

Isbânda va fi a noastră.

Eug. Grigoriu, Hârlău.

Din Vatra-Dornei

În ziua de 1 Dec. 1925 o ceată de jidani în frunte cu Hahamul Kahan şi fraţii Grünberg, înarmaţi cu ciomege, cuţite şi topoare s'au luat în amiazul mare după primarul comunei Neagra-Şaruhu N. Ortoanu pe strada Regele Ferdinand ca să se răzbune pe dsa în urma unui conflict comercial avut cu fraţil Grünberg.

Dacă acesta nu s'ar fi refugiat imediat în localul băncei Câmpulungul Moldovenesc, ar fi fost oribil sdrobit şi chiar omorât de aceste lăpădături ale omenirei. Nu e unicul caz de felul acesta întâmplat în orăşelul nostru la care autorităţile nepăsătoare?! inchid ochii în faţa unor asemenea provocări, care pot avea pe viitor urmări destul de grave.

Vultureanu.

RECENZII

„IGIENA NAŢIUNEI" de I. Moldovan

Una din urmările chaoticei desorientări, provocate de războiul mondial, este pripăşirea internaţionalismului. Găsim în acest fenomen postbelic simptomul unei decadenţe generale. Este aproape aşa cum s'a manifestat el şi în Roma Imperială, în care toate naţiunile şi religiunile lumii de pe atunci, au găsit un ospitalier refugiu, pentru a slăbi aceea admirabilă coheziune naţională şi religioasă care a înfăptuit prodigioasa ascensiune a Romei Republicane. Analogia este evidentă. Căci la multe din popoarele lumii de azi vechea solidaritate naţională este grav ameninţată de către internaţionalismul bolşevic. Acesta caută a cuceri cât mai multe ţări, pentru a le transforma, din organisme vii, creatoare de energii inepuisabile, — într'un vast laborator de exploatare a capitalului uman.

Reacţiunea conştientă a naţiunilor sănătoase însă nu a întârziat. Instinctul nativ, care palpită în sufletul fiecărei naţiuni dornice de viaţă, s'a împotrivit, din primul moment, curentului de desagregare socială „internaţională". Totuşi acest instinct nu a fost destul de puternic pentru a paraliza acţiunea demagogică, care se foloseşte de cele mai conrupte şi mincinoase mijloace, voind a rătăci şi tărbăci opiniunea publică mondială. A trebuit să reacţioneze şi pătura intelectuală. „Ideile nu pot fi combătute decât prin idei. Căci cu tunul nu poţi trage în idei".

S'a mişcat deci şi intelectualitatea naţiunilor, pentru a crea sănătoasa *ideologie naţională,* care să fie serul de reacţiune contra microbului internaţional.

Doctrina naţională, care a coordonat toate cercetările ample de explicare ştiinţifică a fenomenelor specific naţionale, tinde a se perfecţiona pe zi ce merge. Astfel naţiunea a fost ridicată din domeniul entităţilor abstracte, în acela al realităţilor ştiinţifice.

Am cunoscut, până acum, naţiunea ca un organism şi o unitate culturală, istorică, economică.

*

Volumul mic, dar cu atât mai concentrat, al dlui prof. Iuliu Moldovan distinsul şi savantul nostru igienist, apărut în vitrinele librăriilor, acum câteva zile, — ne desvălue o nouă latură a doctrinei naţionaliste, anume: explicarea biologică a necesităţii de viaţă naţională. Dl prof. Moldovan ne-a dat, în acest volum, o nouă dovadă al vastelor sale cunoştinţe şi al înflăcăratului său patriotism.

In întroducerea îngrijită al acestei erudite lucrări, autorul ne arată superioritatea ştiinţifică a naţionalismului asupra internaţionalismului hibrid, pe care-l combate, cu multă pricepere. Naţionalismul de stat, îl complectează cu *naţionalismul biologic,* considerând şi explicând naţiunea ca *o formaţiune biologică.*

Transcriem *definiţia ştiinţifică a naţiunei,* aflată la sfârşitul întroducerii, pe care o înregistrăm, ca un real aport la studiul doctrinei naţionaliste. Iată dar, cum este definită naţiunea de către dl prof. Moldovan (la pag. 12): *„Naţiunea este o* **realitate biologică,** *o formaţiune umană cu biologia şi patologia ei specifică, a cărei evoluţie şi viitor sunt în primul rând determinate prin calităţile ei moştenite, prin vigoarea ei numerică şi prin interferenţa mediului în care trăeşte.* Aşa fiind, ţinta noastră, scopul vieţii, va fi păstrarea nepătată ori chiar ridicarea nivelului patrimoniului ereditar, garantarea unei forţe numerice a naţiunei, suficiente pentru asigurarea reuşitei în concurenţa popoarelor şi în fine alcătuirea în aşa fel a mediului în care trăim, ca fiecare să-şi poată valorifica mai bine, în interesul naţiunii, calităţile înăscute.

Trecând la primul capitol al acestei lucrări, autorul tratează, *ereditatea,* ca o problemă cardinală, în viaţa naţiunilor. Ca un corolar firesc al acestei premise, se vorbeşte despre *selecţiune şi contraselecţiune,* ca un corectiv eficace pentru nivelarea inegalităţilor şi a defectuosităţii ereditare.

Un alt capitol interesant se ocupă cu *problema populaţiei,* înfăţişându-o în lumina valorii ei biopolitice. Se vorbeşte aici despre importanţa forţei numerice şi despre creşterea populaţiei, combătându-se teoria originală şi extrem de pesimistă a lui Malthus, care este înlocuită cu neomaltusianismul modern.

Cel mai important capitol însă se ocupă cu *Igiena naţiunei în practică.*

După câteva date istorice introductive, — este reliefată importanţa *familiei* ca element al naţiunei, precum şi toate problemele, cari decurg din această chestiune. Inainte de toate se indică *mijloacele de combatere a boalelor venerice şi al alcoolismului, ca dăunătoare rasei umane.* Pe urmă se luminează *problema căsătoriei din punct de vedere igienic.* In interesul superior al conservării naţionale se propune *eliminarea dela căsătorie a indivizilor cu defecte, fie prin sterilizare forţată,* care este o idee foarte originală, *fie prin izolare.* Tot în ordinea aceasta de idei se pledează pentru *admiterea avortului din indicaţie igienică.*

Pe urmă autorul vorbeşte despre *ridicarea şi stimularea natalităţii elementelor cu calităţi biologice superioare şi despre combaterera natalităţii infantile.*

Un deosebit interes, pentru noi, prezintă pasagiul acestui capitol, care se ocupă cu *problema imigrării.*

Aici se vorbeşte despre pericolul neîngrădirii imigraţiunei, care la noi, la Români este de o actualitate palpitantă.

Reproducem câteva idei luminoase, pe cari ar putea să şi-le întipărească fiecare bun Român, fie el guvernant sau guvernat, dacă-şi iubeşte ţara şi neamul aşa, cum şi-l iubeşte prof. Moldovan.

Cu ochiul său ager şi cu mintea sa pătrunzătoare, a prins şi a pus la punct, cum nu se poate mai bine, această chestiune. Iată anume ce scrie la pag. 58: „Considerăm ca o **laşitate** o greşală de neiertat, dacă admitem ca streini, cari nu au nici cea mai mică legătură cu trecutul patriei noastre, cari vin la noi

numai ca să ne exploateze buna credinţă, cari nu ne iubesc ţara, ba chiar o batjocuresc, ca aceşti streini să se poată aşeza fără nici o dificultate la noi, să beneficieze imediat de toate drepturile, să ne absoarbă inutil energiile noastre şi să ne periclitcze viitorul. Trebuie şi noi să regulăm şi să limităm imigrarea, aşa cum o fac toate ţările conştiente de datoria faţă de cetăţenii lor".

Iată cuvintele unui adevărat patriot, care simte şi trăieşte într'adevăr nevoile şi aspiraţiunile neamului său!

Ca încheiere el vorbeşte despre importanţa înregistrării şi urmăririi capitalului uman, statistica fiind cel mai preţios auxiliar al unei biopolitice sănătoase, — şi despre problema organizării muncii şi al urbanizării, ca două chestiuni arzătoare a timpurilor noastre.

Ultimul capitol al lucrării ne arată că problema igienei naţiunei este în primul rând o problemă al educaţiunii, pe care trebue să o cultivăm cu sfinţenie, dacă vrem să producem acel „echilibru între fizic, intelect şi suflet", atât de zdruncinat azi la indivizii, ce compun diferitele naţiuni, — şi dacă vrem să păstrăm, cu vrednicie, patrimoniul sănătăţii neamului, moştenit dela strămoşii noştrii.

*

Acesta ar fi rezumatul succint al volumaşului elegant legat, care cuprinde 70 de pagini, tipărite pe o hârtie fină şi cu literă frumoasă. Formatul exterior plăcut este demn de conţinutul său preţios, desvoltat într'un stil plastic, presărat cu imagini bogate, cu exemple sugestive şi provăzut cu un aparat de statistice convingătore, cari sunt dovada unor cercetări laborioase şi a unei munci migăloase.

Folosindu-se autorul de o terminologie ştiinţifică mai înaltă, cartea aceasta nu este accesibilă tuturor păturilor sociale. Ea nici nu vrea să fie atât o carte de popularizare igienică, cât mai mult o contribuţie serioasă şi ştiinţifică la studiul problemelor biologice, pe care le abordează şi doctrina naţionalistă.

Ea ne serveşte însă ca o probă a concepţiunilor înalte şi al orizontului larg de vedere, adevărat european, cu cari este înzestrat dl prof. Moldovan.

Ştim, că tot ce a scris el aici, nu cade în domeniul teoriei pure, eşite din laboratorii hermetic închise de realităţile vieţii. Căci cunoaştem serioasa şi rodnica activitate, pe teren practic, a dlui prof. Moldovan, care pe timpul când era un factor determinant în conducerea Ţării, a înfiinţat o mulţime de instituţii salutare de igienă publică. Podoaba acestora este însuşi Institul de Igienă şi Igiena Socială dela Universitatea din Cluj, pe care-l conduce, acum de peste 5 ani, cu atâta râvnă desinteresată.

In interesul superior al Ţării am vrea să-l vedem, cât mai curând, pus iarăşi în posibilitatea de-a putea dispune, pentru ca să realizeze frumoasele planuri înfăţişate în opera sa „Igiena naţiunei". Recomandăm, această carte cu o deosebită căldură tuturor cetitorilor noştrii, cari poartă la suflet viitorul şi fericirea neamului.

Caius Bardoşi

Luarea jurământului şi sfinţirea drapelelor L. A. N. C. din judeţul Cluj

Duminecă în 17 l. c. dnii dr V. Roman, secret. gen. al L. A. N. C. colonel Brânduşa, şi studentul I. Şerbu, cu trenul de 2 jum. au mers pentru a lua parte la sfinţirea drapelului şi luarea jurământui din comunele Calata şi Călăţele.

La Huedin s'au mai alăturat primei echipe şi dl Lupaş şi dl Ciungariu membri ai L. A. N. C.

La Călata deşi era pela orele 5 noaptea ne-au aşteptat câţiva săteni în frunte cu vredicul sătean Furcovici, care ne-a condus acasă la dsa unde am stat până pela orele 9 când am mers la biserică unde a avut loc sfinţirea drapelelor L. A. N. C. din Călata şi Călăţele, în faţa unui public atât de numeros că nu mai putea pătrunde în biserică.

După sfinţirea drapelelor părintele din loc prin câteva cuvinte a arătat poporenilor că mişcarea naţională-creştină este sfântă pentrucă pleacă din biserică.

Dl dr V. Roman i-a răspuns, mulţumindu-i şi învită pe toţi să ia parte la întrunirea ce se va ţine în localul şcoli, pentru luarea jurământului.

Notez că deşi timpul era înaintat totuş sala şcolii era arhiplină, mulţi fiind siliţi să stea pe-afară.

Săteanul Furcovici printr'un cuvânt de deschidere de-o rară frumuseţă a arătat rostul venirii noastre şi face tuturur un apel să formeze un singur front în faţa pericolului jidovesc înscriindu-se în L. A. N. C. de unde ne mai poate veni mântuirea Neamului de lipitorile jidveşti.

Dl col. Brânduşa, ca ofiţer invalid şi ca vice-preşedinte al comitetului local din Cluj spune: „Cum în războii ne-am jertfit pentru interese străine cu atât mai mult suntem datori în momentul de faţă să ne facem datoria faţă de Ţara noastră.

Pentru ca să ne putem soluţiona problema jidovească va trebui să întocmim în ţară legalitatea şi cinstea, controluri severe şi sancţiunile cele mai aspre pentru cei necinstiţi.

Alegerile generale din primăvară vor da dovada despre dreptul de existenţă al Neamului românesc.

Studentul I. Şerbu, vorbeşte în numele studenţimii, arătând că suntem în pericol de-a avea o clasă dirigentă străină, prin inundarea Jidanilor în Universităţile noastre.

Dl dr. V. Roman, spune că Ţara noastră e cea mai frumoasă şi mai bogată grădină din întreagă lumea. Insă în această grădină, în mijlocul lucernei sănătoase s'a strecurat o plantă otrăvitoare care se întinde distrugând tot ce e bun. Pe aceasta trebue să o distrugem. Trebue să nimicim pe jidani.

Ce să facem cu ei? Nu vrem desordini. „Nici pe cei roşii la barbă să nu punem mâna?" întreabă un ţăran: „Nu te spurca de barba lui c'apoi să 'nfunzi puşcăria" — fu răspunsul. Vom intreba în parlament şi prin legi, le vom lua drepturile politice, pământurile, casele şi pădurile.

Cine vrea să-şi facă datoria, să se înscrie în L. A. N. C. Nouă însă nu ne trebue decât pe acel care-i convins şi are curajul să spună adevărul.

La sfârşit se adresează femeilor şi le spune: „Noi mântuim prezentul şi dvoastră viitorul"!

După aceste se ia jurământul. Intr'un singur glas rostesc toţi formula jurământului, obligându-se că vor rămâne pe veci credincioşi datoriilor impuse de L. A. N. C.

Se alege apoi comitetul în frunte cu perşedintele Furcovici, iar sătenii într'un mare număr se înscriu în L. A. N. C.

De aci la orele 2, ne îndreptăm către Călăţele. La gară, la Călăţele suntem aşteptaţi de-o sanie şi de un grup de flăcăi cari ne conduc în localul şcolii unde o mulţime imensă

de bărbaţi şi femei, bătrâni şi tineri ne aşteptau cu nerăbdare. Indată se deschide şedinţa de către *dl Lupaş* care prezintă pe delegaţii L. A. N. C. înzistând asupra necesităţii de a ne organiza pentru lupta ce vom duce împotriva celor cari nu fac decât să ne sugă sângele şi măduva.

Pe urmă au vorbit, rând pe rând dl colonel *Brânduşa*, studentul *Şerbu* şi dl *dr. Valer Roman* arătând, toţi trei, în cadrul unor discursuri alese şi bine simţite, nizuinţele şi organizarea L. A. N. C.

La orele 5 nise oferă o masă şi cu trenul de 7 părăsim satul Călăţele în mijlocul celei mai mari însufleţiri.

Rep.

L. A. N. C. în judeţul Cluj: la Hodis şi Poeni

Cu ziua de Duminecă 17 Ianuarie 1926 s'a sporit numărul organizaţiilor L. A. N. C. prin luarea jurământului şi sfinţirea drapelelor din comunele Hodis şi Poèni. Ca delegaţi ai centrului au luat parte: prezidentul comitetului judeţean dl Dr. V. Pop, studenţii Ionel A. Mureşeanu, secretarul comitetului regional şi Zeno Barbul. In gara Morsig delegaţii au fost întâmpinaţi de distinsul luptător din plasa Crişului, dl Dr. Luciniu Grapini, care îi conduce în întreg turneul. In comuna Hodis, delegaţii au fost înştiinţaţi din partea jandarmilor că primpretorul dl Miron Octavian a ordonat interzicerea adunării proectate. După expunerea dlui V. Pop, prin care încunoştiinţează pe jandarmi, că nu e vorbă decât de un act bisericesc: sfinţirea drapelului şi luarea jurământului, jandarmii iau atitudine pasivă. După Sf. liturghie, în faţa bisericii, în mijlocul unei mulţimii considerabile atât din comună cât şi din jur, părintele local sfinţeşte drapelul Ligii.

Dl V. Pop în calde cuvinte face cunoscut celor de faţă însemnătatea steagului şi programul Ligei, căreia îi jură credinţă. In numele studenţilor dela Universitatea din Cluj, vorbeşte tânărul Ionel A. Mureşeanu, care în cuvinte înflăcărate chiamă ţărănimea în ajutorul studenţimii, care alături de L. A. N. C. luptă pentru *înaintarea Românului în ţara lui.* In sfârşit vorbeşte primarul din Bologa dl Potra, care în cuvinte bine simţite, descrie activitatea jidanilor din regiune în timpul războiului şi rolul lor în gărzile naţionale maghiare în timpul revoluţiei. Dl V. Pop ia jurământul dela peste 150 de membri noui şi urmat de un grup de 60 ţăreni trece în comuna Poeni.

Poeni. La capul satului delegaţia e primită de sătenii adunaţi în jurul steagului Ligii. In biserica gr.-cat. se face sfinţirea steagului de către părintele Sabin G. Truţia, care în urmă în cuvinte adânc simţite explică ca părinte sufletesc credincioşilor săi însemnătatea acestui act care, — după cum zice dsa — numai spre bine poate fi ca orice lucru ce începe din biserică şi are ca ţintă: Hristos, Regele, Naţiunea. In faţa bisericii dl Dr. Pop mulţumind preotului pentru sentimentele pe care le nutreşte faţă de această mişcare creştinească, ca rămas bun spune ţăranilor programul Ligii, accentuând în acelaş timp că L. A. N. C. nu propagă ura ci aceaşi dragoste pe care a propovăduit-o şi Hristos. *Dar să ne aducem aminte din Sf. evanghelie — zice dsa — că acelaş Hristos, când nu a mai putut răbda batjocura zarafilor în casa părintelui său, luând biciul i-a alungat pe nemernicii profanatori. Aşa vrea şi L. A. N. C. să curăţească sfintele plaiuri ale ţării de toţi cei ce o batjocoresc, o sug şi umilesc.* Mai vorbeşte studentul Ionel A. Mureşeanu, care după ce expune jertfele prin cari s'a înfăptuit România-Mare chiamă ţăranii alături de Ligă să apere ţara de jidani.

Rep.

INFORMAŢIUNI

DELA L. A. N. C.

Schimbări la Secretariate. Dl Preşedinte al Comitetului Regional a făcut următoarele confirmări în posturile de secretari, devenite vacante:

La Comitetul Regional a fost numit dl *Ionel A. Mureşianu,* student în drept, — în locul dlui *Victor Medrea,* trecut la organizaţia centrală a L. A. N. C. din Capitală, ca secretar de redacţie al ziarului „Apărarea Naţională".

La Comitetul local: dl *Dumitru Ivan,* student în drept, în locul dlui *Ilie Radu* plecat din Cluj.

STUDENŢEŞTI

Promovarea de doctor a dlui Ion Suciu, Preşedintele Centrului „Petru Maior" din Cluj. Sâmbătă în 16 Ianuarie a. c., a fost promovat la rangul de *doctor în drept,* în cadrul obişnuitelor solemnităţi protocolare, dl *Ion Suciu,* distinsul şi valorosul Preşedinte al Centrului Studenţesc „Petru Maior". Aula Universităţii, unde a avut loc promovarea, a fost tixită de o mare mulţime de studenţi, cari au venit să asiste la promovarea iubitului lor preşedinte. După solemnitate noul Doctor a fost viu ovaţionat de către studenţimea prezentă.

A urmat o agapă colegială, la care au toastat delegaţii societăţilor pe facultăţi, precum şi dl *Valer Roman,* secretarul general al L. A. N. C. care a asistat şi la promovare.

Câteva zile după promovare, dl *Dr. Ion Suciu* şi-a dat demisia din demnitatea de preşedinte al Centrului pe care a îndeplinit-o, cu atâta vrednicie şi pricepere, timp de un an de zile.

El părăseşte Clujul, pentru a se stabili la Bucureşti, unde îşi va face stagiul la dl avocat *Dr. Valer Roman,* secretarul general al L. A. N. C.

Acolo va avea ocazia să-şi continue însufleţita sa activitate începută la Cluj, luptând, de acum înainte, sub faldurile drapelului L. A. N. C. din Capitala Ţării.

Urăm distinsului nostru tovarăş de luptă cel mai desăvârşit succes, în cariera frumoasă, pe care şi-a ales-o, — precum şi mult noroc şi fericire în viaţă.

INTERNE

Crimă contra sănătăţii neamului. Dl prof. *Em. Pioraş* din Gherla, un român inimos, ne trimite următoarea informaţie, culeasă de d-sa la faţa locului, pe care noi o reproducem, fără modificare:

„In comuna *Reteag* judeţul Someş în cursul serbărilor s'a constatat moartea repentină a unui ţăran din cauza vinarsului băut într'o crâşmă jidovească de acolo. Intâmplându-se aceasta a 10 a oară, cazul a fost suspect şi s'a cerut analizarea băuturilor jidanului, din partea celor competenţi. Nu ştim care-i rezultatul analizei. Ni se pare însă că jidanul nu va avea nici o pricină din acest motiv. Doară jidanii sunt meşteri în arta de a îndrepta chiar şi păcatele personale în contra neamului şi a ţării, înclinând dreptatea pe

partea lor chiar şi atunci, când le este vădită vinovăţia. Ei ştiu că nedreptatea făcută românului şi dreptatea făcută jidanului în contra românului este un mijloc latent dar sigur de bolşevizare a spiritelor şi de îndreptare pe drumul anarhiei mult aşteptate de jidani."

*

Reacţiunea demnă a studenţimei orădene contra profanării şi iudaizării teatrului orăşenesc din Oradea. In seara de 17 Ianuarie a. c., studenţimea română şi creştină dela Academia de Drept din Oradea a huiduit piesa „Uriembe-rek", ce urma să fie jucată, de către trupa maghiaro-jidovească, pe scena teatrului orăşenesc, care poartă numele M. S. Reginei.

Această piesă conţine cea mai neruşinată apologie a tendinţelor de dominaţiune jidovească. Jucată fiind de artiştii jidani dela acel teatru, ea a fost îndelung ovaţionată şi sărbătorită de către publicul jidovesc, prezent, în număr imens, la aceste spectacole.

De aceea gestul curagios şi demn al studenţimei orădene, care a ţâşnit, ca o spontană isbucnire al indignării naţionale contra cinismului iudaic, — ne umple de mândrie!

Laudă şi cinste lor!

Cu această ocaziune însă autorităţile jidovite au încercat să ia apărarea jidanilor, — bruscând şi insultând pe studenţi, pentru a provoca reacţiunea acestora.

Asta era de lipsă pentru a putea stinge orice licărire a revoltei profund justificate, care clocoteşte în piepturile cu ate a celor, ce nu sunt slugile jidanilor, — pentru a-i putea astfel, sub pretextul „ultragiului contra autorităţii publice", — deferi justiţiei militare.

In numărul viitor vom da o descriere amănunţită a incidentului petrecut. Tot cu această ocaziune vom aduce senzaţionale destăinuiri despre atitudinea şi activitatea desgustător de jidovită, a Prefectului *Regman*, Colonelului *Bădescu* şi poliţaiului *Rău*. Sunt cele mai caracteristice trei specimene, pe cari le-a înregistrat filosemitismul cointeresat al Ţării noastre.

*

Pericolul înstrăinării şi distrugerii a Căilor Ferate Române. Majoritatea depourilor de locomotive C. F. R. a serviciului de Tracţiune şi secţiile de întreţinerea liniilor din tot Ardealul sunt conduse numai de jidani. Aceasta s'a înfăptuit cu ajutorul Jidăniţilor din fosta Direcţie Regională C. F. R. din Cluj şi cu aprobarea Direcţiunei Generale C. F. R. Bucureşti.

Rugăm Direcţia Generală C. F. R., ca aşa, cum a introdus Jidanii în Calea Ferată Română, să-i şi scoată, căci altfel nu va fi bine.

EXTERNE

Antisemitism în Algeria. In oraşul *Oran* din Algeria, a cărei populaţie este năpădită de jidani veniţi din toată lumea, s'a început o mare mişcare antisemită. Cu ocazia ultimelor alegeri comunale, a fost ales, ca primar, un cunoscut luptător antisemit: *Dr. Molle.* Acesta, imediat după alegerea sa, a publicat un articol răsunător în „Petit Oranais", reproducând un citat din Luther contra jidanilor. Imediat guvernorul jidovit al Algeriei a ordonat contra lui perchiziţii, sechestrare de epistole etc., sub pretextul de „instigare la războiu civil".

Ca răspuns, populaţia revoltată din *Oran*, a ales, cu ocazia recentelor alegeri generale, **trei deputaţi antisemiţi!**

*

Habsburg & Co. Sub acest nume s'a înregistrat la Tribunalul din Viena, acum nu demult, o nouă firmă a unei mari întreprinderi de lână, a cărei titular este *un fiu al archiducelui Leopold Salvator.* Iar companistul acestei firme este un: *jidan.* Admirabilă împărechere.

*

Cifre elocvente. Dintre cei 3165 de medici, pe cari îi are Capitala Austriei, *85% sunt jidani;* iar dintre 1940 de advocaţi, sunt numai *300 nejidani* (goimi).

*

Situaţia jidanilor din Rusia sovietică. Ziarul jidovesc din Viena „Wahrheit" constată: 1. Nu poate fi vorba ca un jidan să participe la mişcările anticomuniste, căci o contra-revoluţie în Rusia ar însemna pieirea jidanilor. 2. Deşi instrucţia religioasă este interzisă tinerilor sub 18 ani, totuş jidanii o pot exercita, pe cale particulară şi secretă. 3. Cu sechestrarea sinagogelor nu stă atât de rău, ca şi cu acea a bisericilor. 4. Sabathul poate fi mai uşor sărbătorit, decât oriunde în lume, căci în Rusia nu există repaus Duminecal legiferat.

Iată dar cum se laudă jidanii cu situaţia lor favorizată, în ţara, a cărei sute de milioane de locuitori sunt cei mai fanatici antisemiţi, şi pe cari ei îi terorizează cu cele mai criminale mijloace. Dar până când?

*

Dictarura financiară. Treisprezece bancheri americani, (sau mai precis: jidani din America), au interprins o mare călătorie prin Europa, pentru a da guvernelor instrucţiuni. Astfel au poruncit guvernului belgian, ca acesta să şteargă din bugetul anului viitor suma de 150 milioane franci, căci în caz contrar ei vor detrage Statului belgian creditele acordate de ei. Deci veniturile şi cheltuelile Belgiei nu se mai stabilesc de către guvernul şi Parlamentul ei, ci de către jidanii din „Wallstreet"-ul (bulevardul miliardarilor jidani) din New-York. — Biată, Belgie!

*

Cum creşte antisemitismul în Statele-Unite. Este foarte semnificativă declaraţia recentă a unui membru din Comitetul „Ligii Naţiunilor" Jidanul *W. Rappard,* care a fost publicat în *„Jevish Daily Buletin".* Intre altele, acest Rappard face următoarea afirmaţie, (pe care noi o reproducem după marea revistă antisemită germană „Hammer" A. XXIV. p. 47): *„Eu am fost direct surprins, văzând mentalitatea antisemită înflăcărată, pe care am întâlnit-o la unele personagii foarte sus puse şi culte ale Statelor-Unite".*

Se vede deci, că şi în Statele-Unite ale Americii, dintre a căror locuitori, mai bine de patru milioane sunt jidani, — începe o reacţiune puternică. *„Ku-Klux-Klan"*, o imensă asociaţie ocultă pentru distrugerea francmasoneriei şi a pansemitismului, asociaţia cărei popularitate este în continuă creştere, va face, în curând să se cutremere jidănaşii pripăşiţi, pe spinarea şi din sudoarea muncii bieţilor americani-creştini, pe cari îi exploatează, fără nici un scrupul.

Căci aceştia sunt hotărâţi să nu mai rabde mult timp acest jug. Paharul s'a umplut!

Toate manuscrisele, precum şi întreaga corespondenţă, care priveşte partea redacţională a Revistei noastre, se va trimite la adresa: *Secretarul de Redacţie al Revistei „Înfrăţirea Românească", Cluj, Strada Bob Nr. 7.*